

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 125, ЧИСЛО 23, П'ЯТНИЦЯ, 8 ЧЕРВНЯ 2018 РОКУ

1893

Vol. 125, No. 23, FRIDAY, JUNE 8, 2018

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Один-єдиний вихід

Петро Часто

Коли людина сприймає життя безпосередньо, як кажуть, власною шкірою, і коли те її життя болить і довго не йде на лад, тоді їй здається, що вже краще нехай буде, як буде, аби тільки не так, як є тепер. У подібних випадках дуже помагає залучення в наші гіркі думки ширшого контексту – він дає змогу побачити власну ситуацію збоку, і може виявитися, що ми стоїмо за крок до прірви, тому треба не шарпатися будь-куди, а спокійно, холодно розглянутися довкола і бодай обійти ту прірву стороною, якщо вже не вдасться засипати назавжди.

Сьогодні українське суспільство потребує саме такої холоднокровності. Мало хто вдоволеній реальним станом справ, усі бажають змін, добрих і негайних, виникає загальна атмосфера нетерпачості, а вона небезпечна, бо тут уже не до розмислу, не до з'ясування контексту, не йдеться навіть про найголовніше – які саме зміни потрібні і хто чи що їх може принести.

Зокрема й особливо наголошується потреба нової влади. Будь-що, аби тільки нова! Воно ніби звичайна річ – скрізь люди оновлюють владу, намагаючись дедалі поліпшити її, але в Україні щоразу, знов і знов, так близько до ями, що й мови не може бути про поліпшення, а тільки про зовсім іншу, сутнісно нову владу, і завданням її є, ні більше, ні менше, рятувати Україну.

І знову те саме – щоб порятунку не сталося, в інформаційному просторі здійснюється стільки брудної піни, що нормальна людина втрачає орієнтацію і вже не розуміє, хто і від кого рятує. Відсутність незалежної журналістики унеможливорює об'єктивний погляд на речі, друковані й електронні видання приховують свої справжні цілі в такий інтелігентний спосіб: надають слово авторитетній особистості, легесенько, вельми „професійно“ підштовхуючи її у „щирій“ розмові до потрібних для цього видання висновків.

Ось на нарікання кореспондентів інтернет-видання „Мир“ на українську політично-економічну безвихідь відповідає генерал-лейтенант Олександр Скіпальський, колишній заступник Голови Служби безпеки України, колишній керівник Головного управління військової розвідки Міністерства оборони: „Наш нинішній президент дійшов від простого кооператора до мільярдера-президента, завдячуючи своєму вмінню адаптуватися, пристосовуватись, маневрувати, проводити торговельні авантюри і т.д. Він отримав вплив на всіх наших олігархів, – і на Ахметова, і на Коломойського, і на ту частину російського олігархічного крила, яке складає для нас реальну загрозу. І чомусь думає, що переграє всіх. Тим часом московські спрути разом з нашими висмоктують гроші з України, з наших кишень, збагачуються, виводять мільярди в

(Закінчення на стор. 14)

Звернення глобальної акції #SaveOlegSentsov до провідників різних країн світу

Текст звернення опублікований 31 травня на соціальних мережах. 1-2 червня в багатьох містах по цілому світі відбулися демонстрації за звільнення Олега Сенцова та всіх інших політичних в'язнів, які засуджені в Росії та окупованому Криму за політичними мотивами.

Демонстрація в Неаполі, Італія. (Фото: Facebook/Save Oleg Sentsov)

Ми, учасники глобальної акції #SaveOlegSentsov у Німеччині, Франції, Італії, Литві, Латвії, Естонії, Чехії, Швеції, Швейцарії, Грузії, Польщі, Бельгії, Кувейті, Великобританії, Канаді, США, Австралії, Ізраїлі, Португалії, Росії, Австрії, Об'єднаних Арабських Еміратах та Україні звертаємося до лідерів різних країн світу.

Ми просимо вжити нагальних заходів для збереження життя українського режисера Олега Сенцова, який був визнаний в'язнем сумління Міжнародною Амністією, а також зробити усе можливе для звільнення усіх громадян України, які були позбавлені волі за політичними мотивами в Росії та окупованому Криму.

14 травня цього року Олег Сенцов оголосив безстрокове голодування. Єдиною та категоричною умовою його припинення є звільнення усіх українських політв'язнів. На даний момент їх кількість становить близько 70 чоловік. Серед них митці, журналісти, правозахисники, студенти, кримські татари.

Таким відчайдушним кроком Олег Сенцов намагається привернути увагу міжнародної спільноти до політичних переслідувань в Росії та окупованому Криму. Він поставив на карту власне життя та готовий йти до кінця. Ми не маємо права допустити його загибелі.

(Закінчення на стор. 7)

987 населених пунктів перейменували у процесі декомунізації – В'ятрович

Український Кризовий Медіа-Центр

КИЇВ. – В Україні у процесі декомунізації перейменували 987 населених пунктів, 52 тис. топонімів у самих населених пунктах, демонтували майже 2,500 пам'ятників, у тому числі понад 1,500 пам'ятників Леніна.

„Ми розуміємо, що декомунізація – це у першу чергу ментальне переосмислення того, чим було комуністичне минуле. У цьому контексті роботи ще багато“, – зазначив Володимир В'ятрович, голова Українського інституту національної пам'яті, під час прес-брифінгу в Українському Кризовому Медіа-Центрі.

Прийняття пакету законів із декомуніза-

(Закінчення на стор. 18)

Володимир В'ятрович, голова Українського інституту національної пам'яті. (Фото: Український Кризовий Медіа-Центр)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Операція заради порятунку багатьох

БРЮСЕЛЬ. – 4 червня Генеральний прокурор України Юрій Луценко, обґрунтовуючи необхідність імітації вбивства російського журналіста Аркадія Бабченка, опозиційного до путінського режиму, ствердив, що виявлений список 47 потенційних жертв, отриманий в результаті спецоперації з цією імітацією, свідчить про дві цілі Росії у гібридній війні проти українців. „Перша – це помста громадянам Росії, журналістам, які зараз працюють в Україні та критикують Кремль... Події у Великій Британії свідчать, що ці методи живі не тільки в Україні... Друга частина російського плану – це сіяння хаосу в Україні шляхом вбивства журналістів як дуже впливових осіб в українському суспільстві. Операція була успішною, бо ми маємо затриманого організатора, зафіксовані його зв'язки з російськими спецслужбами і маємо список потенційних жертв, яких українська держава тепер захистить в надійний спосіб”, – пояснив Ю. Луценко. Водночас він назвав „помилкою цього методу ту обставину, що „бракує комунікації між Україною й партнерами із західних спецслужб”. („Українська правда”)

■ Порошенко про справу Бабченка

МАДРИД, Іспанія. – 5 червня, перебуваючи в Іспанії, Президент України Петро Порошенко заявив в інтерв'ю для іспанського видання „El País”, що такі методи, як інсценування вбивства, цілком припустимі, якщо виникає гостра потреба захистити журналістів і свободу преси. Перед цим кореспондент запитав у нього, чи справді необхідно було імітування вбивства російського журналіста Аркадія Бабченка, адже ця подія викликала багато критики на адресу Служби безпеки України. „Ви б хотіли, щоб російські спецслужби вбили цього журналіста? Мета його вбивства полягала в дестабілізації України. Довести, що українська влада не може контролювати ситуацію всередині своєї країни”, – сказав у відповідь П. Порошенко. За його словами, українські спецслужби, розкривши цей замах, засвідчили, що вони ведуть боротьбу з російським агресором. Він додав, що було заарештовано організатора плянованого вбивства і в найближчому майбутньому правоохоронці нададуть інформацію про те, хто фінансував замах на А. Бабченка, хто віддавав накази, хто давав списки журналістів, яких плянували вбити в майбутньому. („Українська правда”)

■ Сенцов звертається до „G7”

КИЇВ. – Український політв'язень, кінорежисер Олег Сенцов, який вже понад 20 днів голодує у російській в'язниці в тюремній колонії Лабінангі, написав листа керівникам країн „Великої Сімки”. Про це повідомило „Громадське радіо” з посиланням на копію листа, отриману від сестри політв'язня Наталі Каплан. У ньому О. Сенцов закликає країни „G7” не зосереджуватися тільки на ньому в питанні звільнення українських політв'язнів. „Шановні панове! Дуже вдячний вам за те, що ви і ваші країни робите для України. Нам ще багато належить зробити самим і з вашою допомогою. Наприклад, перемогти в цій гібридній війні з нашим ворогом. З приводу ситуації з українськими політв'язнями, я сподіваюся, що ви щось зможете зробити для вирішення їхніх долі і не будете зосереджуватися на одній особистості, наприклад, мені, а допоможете багатьом. Успіху вам у вашій нелегкій справі! Слава Україні!” – пише незламний український політв'язень. („Українська правда”)

■ Помер Леонід Кантер

ЧЕРНІГІВ. – 4 червня на Чернігівщині добровільно пішов з життя відомий український режисер та співзасновник мистецького хутора „Обирок” Леонід Кантер, творець талановитого фільму „Міт”, присвяченого співакові Французької опери Василеві Сліпакові, який загинув на Донбасі в бою з російськими найманцями. Режисерові було лише 36 років. Речник Національної поліції Ярослав Тракало повідомив в розмові з журналістами, що Л. Кантер залишив передсмертну записку, але її зміст покищо невідомий. („Українська правда”)

НЕ ТАК ТІЇ ВОРОГИ...

Чому Німеччина потакує Росії?

Наталія Балюк

Судячи зі спільної прес-конференції Президента Росії Володимира Путіна і Канцлера Німеччини Ангели Меркель у Сочі, і тих заяв, що на ній прозвучали, Німеччина і Росія остаточно погодили будівництво газопроводу „Північний потік-2”. Російські пропагандисти, коментуючи цю зустріч, захопилися від щастя, мовляв, В. Путін знову усіх переміг.

На прес-конференції російський керівник виглядав абсолютним господарем ситуації. І не лише тому, що зустріч відбувалася на його території. Задоволеним виглядом та самовпевненою риторикою давав зрозуміти, що все у нього чудово, усе під повним контролем. Натомість А. Меркель виглядала пригніченою, невпевненою, було видно, що їй щонайменше незатишно стояти біля кремлівського володаря. Можливо, чекала від В. Путіна чергового неприємного анекдоту, як то було вже не раз? Але, радше, їй просто було соромно за те, що відбувається з її участю. А відбувається чергова зрада. Зрада України, зрада своїх союзників, зрада основоположних європейських принципів.

Взагалі, спільна прес-конференція А. Меркель і В. Путіна, де вони розмірковують про райдужні перспективи нового газогону, на тлі злочинної поведінки Росії і, як наслідок, тотальних санкцій, – це якийсь сюрреалізм. Таке враження, що це — паралельна реальність. Одна реальність — анексія Криму, окупація Донбасу, втручання у вибори в Америці та інших європейських країнах, отруєння Сергія Скрипаля та його доньки та маса інших, дрібніших капостей, які Росія робить у світі, за що її намагаються хоч якось покарати та приструнити.

І друга реальність — оця бравада навколо стратегічного проекту, який може перекроїти геополітичну карту Європи, а Росію зробити енергетичною наддержавою. І А. Меркель, яка кілька років тому чи не перша поставила В. Путінові невтішну діагнозу, що він перебуває у відірваному від реальності світі, зараз, власне, йде у нього на повіді, власноруч заганняючи Європу у пряму залежність від цього божевільного.

А. Меркель наче пороблено. Услід за В. Путіним як мантру повторює, що „Північний потік-2” — чисто комерційний проект. Звісно, вона не може не розуміти, що це велике лукавство, точніше – відверта брехня. Тому намагається хоч якось зберегти обличчя і на прес-

конференції у Сочі робить заувагу, мовляв, обговорювала з В. Путіним питання газового транзиту для України і, цитую, „ми переконані, що після будівництва „Північного потоку-2” роля України як транзитної країни збережеться”.

„Треба подумати над гарантіями для України”, — додає А. Меркель, сором'язливо опускаючи очі. У цей час В. Путін самовдоволено дивиться у залу, йому нема чого соромитись, він Україні нічого не обіцяє. На тій же прес-конференції, говорячи про перспективи транзиту російського газу через Україну після будівництва нового газогону, В. Путін заявляє: „Постачання триватиме, якщо виявиться економічно обґрунтованим”. Іншими словами, я вам нічого не гарантую, або ж у подальших стосунках диктувати умови буде Росія.

У цьому випадку В. Путін виявився чеснішим, ніж пані А. Меркель.

Чому Німеччина зважилась на цей ганебний і згубний крок? Потужний німецький бізнес відчутно постраждав від санкцій, але російські лобісти якимось чином таки переконали А. Меркель, що Німеччина стратегічно виграє від будівництва цього газопроводу. Спокусились на те, що Німеччина стане найбільшим і ледь не єдиним газовим центром в Європі.

Що це, як не „Мюнхенська змова-2”? До речі, у чеській і словацькій традиції змову 1938 року називають „Мюнхенським диктатом”, або „Мюнхенською зрадою”. Те, що відбулося кілька днів тому у Сочі, — очевидна зрада, яка призведе до диктату: разом з Росією Німеччина диктуватиме Європі ціну на газ. А відтак остаточно закріпить свої провідні позиції в Європі. У ХХІ ст. для того, щоб панувати, не обов'язково розв'язувати війни, це вже архаїка.

Амбіції та корисливість так затьмарили очі німецькій бізнесовій та політичній еліті, що вона готова йти на конфронтацію з партнерами ЕС, які виступають категорично проти нового газогону. Польща, Литва, Словаччина, Естонія, Данія, Швеція та багато інших країн просто волають про загрози, які несе „Північний потік-2” — від політичних до екологічних. По суті, Німеччина йде на розкол ЕС, зловживаючи правом сильного. І тут у своїй бульдозерній позиції мало чим відрізняється від Росії. При цьому вкотре засвідчує подвійні стандарти. Бо коли йдеться про продовження санкцій щодо

(Закінчення на стор. 19)

СТОСУЄТЬСЯ ВСІХ

Яке обличчя третьої світової війни

Мирослав Маринович

Обличчям кожної війни є її зброя – точніше, її потворні наслідки.

Винаходом Першої світової війни були хемічні снаряди, начинені отруйним газом. Вони знищували передусім людей. Отож обличчям тієї війни стали трупи вояків, спотворені хлором чи іпритом.

Нове слово Другої світової війни – це авіаційні бомби. Їхніми головними цілями були інфраструктура міст і сіл, а також військові колонії суперника. Відтак обличчям тієї війни стали руїни Варшави, Ковентрі, Сталінграду чи Дрездену.

Відступ нацистів з Радянського Союзу освітився тогочасним винаходом – „катюшами”, які ознаменували початок ракетної ери. Вони поєднували в собі хемічну зброю Першої світової з нищівністю Другої. Так проявилось обличчя тієї ери – вогняні лінії на тлі нічного неба.

Символом холодної війни стала атомна бомба. Це зброя масового знищення: вона руйнувала все довкола – й інфраструктуру, і людей. Радіяція проникала всюди. Обличчям тієї війни став атомний гриб над Гірошімою.

Згодом цю зброю „удосконалили”, винайшовши нейтронну бомбу. Вона залишала незаторкнутими будівлі та інфраструктуру, але радіацією знищувала тіла людей. „Нейтронна війна” не стала реальністю, оскільки була лиш части-

ною політики стримування. Тому її обличчя – це Загроза.

Винаходом „гібридної” війни, яку покищо остерігаються назвати Третьою світовою, стала фейкова бомба. Це також зброя масового ураження. Вона залишає незаторкнутими будівлі, інфраструктуру й навіть людські тіла. Вражає, натомість, лише людську душу.

Найголовніша сила глибокого ураження у фейковій бомбі – це Недовіра. Її жертви – розгублені люди, які неспроможні відрізнити правду від брехні. Її символи – дискредитація українського Майдану, Брекзйт і підірвані виборчі системи західних демократій.

Першою жертвою агресії стала Україна, проте „фейкова” війна є світовою. Вона підриває спроможність урядів приймати правильні рішення, оскільки вони починають оперувати не об'єктивними фактами, а їхніми суб'єктивними інтерпретаціями. Тому найголовнішою жертвою цієї війни стає Правда.

Схоже, ми впритул наблизилися до тієї останньої війни, яка йтиме між Добром і Злом та яку звично називають Армагеддоном...

Львівський культурологічний журнал „І”

Мирослав Маринович – релігієзнавець, колишній дисидент-правозахисник, багаторічний в'язень радянських таборів, Львів.

РЕЗОНАНС

Про збочену логіку у справі Бабченка

Володимир Огризко

29 травня ввечері в українських засобах масової інформації з'явилося повідомлення, що в Києві вбили російського журналіста Аркадія Бабченка, який переїхав до України з Росії та виступав з гострою критикою на адресу режиму Володимира Путіна. Наступного дня, 30 травня, стало відомо, що Служба безпеки України інсценувала вбивство журналіста, насправді А. Бабченко живий. Спецоперація дала можливість вчасно розкрити плани організаторів злочину, нитки від яких тягнуться до путінської Росії. Подія загалом як у світі, так і в Україні, сприйнялася неоднозначно.

Спецоперація „Бабченко“ викликала бурю емоцій у багатьох як в Україні, так і за кордоном. Про наші внутрішні вже написано і сказано багато, немає сенсу повторюватися.

Але дивує, особисто мене, що і як про це говорять за кордоном.

Організація з безпеки і співробітництва Європи, Рада Європи, „Репортери без кордонів“ і ще кілька міжнародних структур у черговий раз сильно розхвилювалися і „занепокоїлися“. Тут, правда, немає нічого нового, бо крім цього вони мало на що практично здатні. Цікаво інше – з приводу чого ж це саме „занепокоєння“?

Виявляється, зовсім не тому, що російські спецслужби плянували і вже доволі близько підійшли до здійснення чергового політичного вбивства за кордоном, що подібні злочини вже майже століття є ганебною практикою Москви, а через інше, – як це Служба безпеки змусила їх, таких ліберально-тонкошкірих, трошки похвилюватися і в черговий раз висловити своє ритуально-беззмістовне „занепокоєння“.

Дуже шкода, що таку ж лінію зайняли окремі колишні і, на жаль, деякі теперішні політичні високопосадовці.

Сказати відверто, не знаю, чого тут більше – збоченої логіки, за якою, як і в нашому випад-

ку зокрема, звично ставлять на одну дошку і агресора, і його жертву та ще й вимагають врахування інтересів цього агресора, чи очевидно небажання бачити реалії та діяти відповідно.

Але є й дещо, що розчаровує ще більше. На превеликий жаль, таке безглуздя підхопили деякі українські засоби масової інформації, які теж сильно захвилювалися, що ж тепер наші дипломати пояснюватимуть своїм колегам за кордоном.

Люди добрі, та нічого не треба пояснювати! Пояснень треба вимагати від московського режиму, який зараз перебуває в глибокому психологічному нокдавні і спромігся на якусь чергову маячню про „антиросійську провокацію“ СБУ. А ще – вимог до згаданих вище мало-спроможних організацій висловити своє чергове занепокоєння злочинною політикою Москви, якій байдуже кого знищувати: політиків, бізнесменів чи журналістів, у себе вдома чи за кордоном.

Ось про це треба питати і писати, дорогі журналісти.

„Українська правда“

Володимир Огризко – дипломат, колишній міністер закордонних справ України, Київ.

ГОСТРА ПРОБЛЕМА

Як звільнити бранців Кремля?

Станіслав Козлюк

Український кінорежисер Олег Сенцов, якого в Росії засудили до 20 років тюрми за „тероризм“, 14 травня оголосив безтермінове голодування. Вимога до російської влади одна: звільнити всіх ув'язнених з політичних мотивів українців. Родичі й знайомі О. Сенцова кажуть, що це для нього був крайній крок. І додають: він просто зневірився в можливості звільнення. Не лише свого, а й інших політв'язнів. Раніше навіть не розглядав варіант голодування.

За чотири роки кількість українців, ув'язнених у Росії з політичних мотивів, зросла майже всемеро. У 2015 році йшлося про 11 людей. Однак, далі чи не щомісяця з'являлася інформація про нові обшуки, затримання, арешти, суди. Не лише в Криму, а й на території Росії та Білорусі. На кінець травня цього року кількість політв'язнів сягнула 68 осіб. І це лише ті українські громадяни, про яких ми знаємо.

За цей час, тобто за чотири роки, в Україну повернулося лише восьмеро людей. Трьох з них — Надію Савченко, Генадія Афанасьєва та Юрія Солошенка — українська влада обміняла. Ще двох — Ільмі Умерова та Ахтема Чийгоза — вдалося звільнити завдяки зусиллям Меджлісу, Туреччини та України. Незаконно засуджений Юрій Яценко відсидів визначений російським судом термін. Так само, як і Хайсер Джемілев. А Юрій Ільченко, який перебував під домашнім арештом у Криму, зміг втекти на материк у України.

Нинішня ситуація склалася з кількох причин. Одна з них — брак переговорного майданчика щодо українських політичних в'язнів. Деякі активісти закидають – мовляв, є Мінськ. Однак, як розповідають наближені до цих переговорів джерела, щойно представники України намагаються завести розмову про „політичних“, представники Росії ставлять питання рубя: або ми говоримо лише про Донбас, або не говоримо взагалі. Тривалий час і українські правозахисники, і родини в'язнів Кремля шукали виходу з цієї ситуації. Лунали навіть пропозиції законопроектів, які дали б можливість такий пере-

говірний майданчик створити. Але марно. Після звільнення І. Умерова та А. Чийгоза були певні сподівання, що територією для перемовин, бодай стосовно Криму, може стати Анкара. Але для цього потрібно, щоб українські високі чиновники домовилися з Туреччиною. Минуло понад пів року. Все, що змінилося за цей час, — зросла кількість ув'язнених з політичних мотивів українців.

Ще одна проблема, з якою родичі бранців Кремля оббивають пороги на Банковій, — відсутність людини, уповноваженої займатися питанням українських політв'язнів у Росії та Криму, вести відповідні переговори з представниками Росії тощо. Адже нині ці функції розподілені між кількома структурами. До певного моменту тему „політичних“ нібито вела Служба безпеки України. Згодом за це взялося Міністерство закордонних справ. І прокуратура. І Міністерство юстиції. Тож родичі ув'язнених подеколи навіть не знають, до кого краще звертатися зі своїми проблемами й звідки отримувати нову інформацію. Врешті, де можна дізнатися, хто, що і як робить для звільнення їхніх рідних. Щоправда, не так давно влада таки визначилася з кандидатурою.

Підтримувати зв'язок з родинами політв'язнів має... Віце-прем'єр Павло Розенко. На нього поклали обов'язки координації міністерств у питаннях правової допомоги та звільнення політв'язнів. „Але Розенко не уповноважений представляти Україну на переговорах. Він може лише роздавати завдання міністерствам і відомствам у межах якогось загально-го пляну“, — говорить Ігор Котелянець, голова Об'єднання родичів політв'язнів Кремля, брат „кримського диверсанта“ Євгена Панова.

Родичі бранців Кремля кажуть, що за цілий місяць з П. Розенком навіть зустрітися не змогли. Один раз до них прийшов його радник. І додають: не вірять, що віце-прем'єр буде активним у цій роботі, оскільки й без того має багато завдань. Подібна історія з зустріччю родичів політв'язнів із Президентом Петром Порошен-

(Закінчення на стор. 14)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Неухильна вимога США

ВАШІНГТОН. – Сполучені Штати закликали Україну створити антикорупційний суд, який би відповідав вимогам Міжнародного валютного фонду. Про це йдеться у словах речниці Державного департаменту США Гетер Наверт. „Сполучені Штати закликають уряд України запровадити глибокі, всеосяжні та своєчасні реформи, які б відображали вимоги, оприлюднені громадянами України під час Революції Гідності: припинення систематичної корупції, швидке економічне зростання та європейське майбутнє для всіх українців“, – зазначається в заяві. У Державному департаменті наголошують, що створення справді незалежного Антикорупційного суду є найважливішим кроком для уряду, щоб відмовитися від корупції, „яка загрожує національній безпеці, процвітанню та демократичному розвитку в Україні... Ми закликаємо український уряд обговорити відповідні законодавчі пропозиції безпосередньо з МВФ та ухвалити законопроект, який відповідає вимогам МВФ. Антикорупційний суд має виконати важливу роботу для народу України“. („Кореспондент“)

■ Над поляками тяжіє минуле

ВАРШАВА. – Серед поляків за останні роки значно погіршилося ставлення до українців і німців. Про це йдеться у дослідженні польського Інституту публічних справ щодо сприйняття поляками чужоземців на різних соціальних ролях. Про це повідомляє портал „Око. Press“. Як зазначається, нинішній рівень сприйняття українців поляками у більшості вимірів нижчий на понад 20 процентних пунктів, ніж у 2013 році. „Таке зростання можна пояснити антиукраїнською риторикою деяких політиків, а також неприязню частини суспільства до збільшення кількості громадян України на польському ринку праці“, – зазначають автори дослідження Яцек Кухарчик і Агнешка Лада. Поляки загалом приймають чужоземців з Європи (дослідження стосувалося французів, німців, українців і італійців) у різних соціальних ролях (мешканець, сусід, колега в роботі, начальник фірми, підлеглий, друг, зять чи невістка, радник). Найбільш прийнятними для поляків виявилися французи та італійці. Ставлення ж до німців і українців в порівнянні з 2013 роком явно погіршилося. („Європейська правда“)

■ Позичаєш – віддавай

КИЇВ. – Міжнародні валютні резерви України зменшилися на 1.6 відс. і станом на 1 червня склали 18.1 млрд. дол. Про це 5 червня повідомила прес-служба Національного банку України. Відзначається, що міжнародні резерви зменшилися у зв'язку з платежами за державним боргом, номінованим в чужоземній валют. По-перше, 455.1 млн. дол. (в еквіваленті) уряд і Національний банк України сплатили на користь Міжнародного валютного фонду протягом травня. По-друге, 214.4 млн. дол. були спрямовані на платежі уряду за обслуговування і погашення державного боргу в твердій валюті в сумі 214.4 млн. дол. США (крім платежів на користь МВФ), з яких 126.2 млн. дол. – обслуговування і погашення за облігації внутрішньої державної позики і 18.5 млн. дол. США – обслуговування за суверенними єврооблігаціями України“, – повідомили в Нацбанку. У той же час, основним джерелом поповнення резервів у травні залишалася купівля Національним банком валюти на міжбанківському ринку, а також високі ціни на товари українського експорту (метали, руду і зернові) на зовнішніх ринках, збільшення пропозиції валюти з боку банків. („Європейська правда“)

■ Хто найбагатший в Україні

КИЇВ. – Рінат Ахметов виявився єдиним українцем, котрий потрапив у топ-500 найбагатших людей світу. Від початку цього року український олігарх збільшив власні доходи на 1.3 млрд. дол. що є майже чотвертою частиною всіх статків бізнесмена. Останнє надходження в бюджет Р. Ахметова склало 79.8 млн. дол. Загальний статок налічує понад 6 млрд. дол. Таким чином Р. Ахметов займає 282 місце в рейтингу Bloomberg серед найбагатших людей світу. („Європейська правда“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Ветерана ув'язнено за „отруйну” промову

ЛОНДОН. — Королівський суд 14 травня засудив крайньоправого активіста до однорічного ув'язнення за розбурхування расової ненависти. У своїй промові 2015 року в Лондоні, 48-літній Джеремі Бедфорд-Тирнер закликав звільнити Англію від „єврейської контролю”. Королівська прокуратура оригінально не висувала йому обвинувачення, але минулого року рішення знову переглянути справу після апеляції від організації „Кампанія проти антисемітизму”. Суд тривав два дні. Після двох годин обговорення, лава присяжних визнала Дж. Бедфорд-Тирнера винним. Оголошуючи вирок, суддя Дейвід Томлінсон назвав 15-хвилинну промову підсудного „отруйною” і „зловісною”. Приблизно 35 прихильників підсудного, котрий відслужив 12 років у британській армії, оплесками супроводжували його після вироку. („BBC”)

■ Зростає самогубство серед молодих осіб

ІТАСКА, Іліной. — У своєму травневому числі, журнал „Pediatrics”, який видає Американська Академія Педіатрії, опублікував статистику про зріст намагання самогубства в роках 2008-2015 серед молодих американців віком 15-19 років життя. Вчені не певні, яка є причина цієї турбуючої тенденції у цій віковій групі, але без сумніву зріст проблем ментального здоров'я відіграє важливу роль. Центр для контролю хворіб (CDC) вказує, що в 2016 році самогубство стало другою найголовнішою причиною смерті в цій віковій групі; першою є аварії. („Fortune”)

■ Підслуховують мобільні телефони

ВАШІНГТОН. — Програма Департаменту Національної Безпеки (DHS) виявила, що знайдено докази підслуховування мобільних телефонів недалеко Білого Дому та інших сенситивних місць у Вашингтоні. DHS написав про це 22 травня у листі до демократичного сенатора з Ореґону Рана Вайдена. Лист не вказує, хто саме підслуховує телефони. Незалежні дослідники роками вважають, що закордонні розвідувальні агенції, включно з Росією та Китаєм, користуються найновішою технологією для шпигунства за урядовцями, котрі працюють в центрі федеральної влади в столиці країни. Представник DHS підтвердив зміст згаданого листа, але не мав жодних коментарів. Сенатор видав заяву 31 травня, висловлюючи турботу, що закордонні розвідувальні агенції можуть підслуховувати президента та інших високопосадовців. Цим знярядом тяжко протидіяти, хоч існує технологія яка дозволяє зашифрувати традиційні комунікації мобільним телефоном. Р. Вайден та інші сенатори звернулися до Федеральної комунікаційної комісії, яка має нагляд над комунікаційними мережами, закликаючи її запобігти такому підслуховуванню. („The Washington Post”)

■ Фінляндія стримала свій експеримент

ГЕЛЬСІНКИ. — Минулого року Фінляндія здобула широкий розголос по цілому світі, коли розпочала дворічний експеримент з універсальним основним доходом (UBI) для своїх громадян. Проєкт включав 2,000 безробітних фінляндців, віком 25-58 років життя, котрим виплачено 560 євро (690 дол.) місячно – без ніяких передумов. Якщо вони б знайшли працю в цьому дворічному періоді, вони далі діставатимуть цю місячну виплату. Уряд прийшов до висновку, що дотеперішня виплата безробітним є така висока, що знеохочує безробітних осіб від пошуку праці. Ідея UBI мала заохотити безробітних шукати працю. Але 19 квітня суспільна служба країни, Кела, повідомила пресу, що уряд планує змінити цю систему. Недавно фінський парламент проголосував закон, який вимагає щоб безробітні попрацювали мінімум 18 годин впродовж трьох місяців – в протилежному випадку, вони втрачають частину своїх пільг. Міністер фінансів Петері Орпо оголосив 8 травня, що країна покінчить з експериментом UBI вже у грудні цього року. Жодного офіційного звіту про цей експеримент не буде перед наступним роком. П. Орпо планує спробувати інший проєкт на другий рік, подібний до того що є в Об'єднаному Королівстві, в якому різні пільги й кредити є злучені в одне конто. („Business Insider”)

ПОЛІТИЧНІ ПРОГНОЗИ

На пошуки нового президента залишається все менше днів

Микола Давидюк

Чотири роки тому, 25 травня 2014 року, Петра Порошенка обрали п'ятим президентом України. 7 червня він склав присягу на вірність українському народу. Наступні вибори президента відбудуться 31 березня 2019 року.

Ті обіцянки, які П. Порошенко давав ще на початку каденції, до кінця не виконав. Або частково. Тому ці 310 днів президент займатиметься пропагандою своїх досягнень. Підніматиме питання Церкви, доріг, реформ, віз, армії і патріотизму. Петро Олексійович, як кондитер, вміє правильно загорнути на продаж.

Але реального прориву не буде. На радикальні зміни він не готовий. Його поведінка виключно олігархічна, бізнесова: розкласти яйця у різні кошики.

На п'ятий рік президентства він мав би зробити великі державницькі речі. Які навіть за умови, що він відійде від влади, запам'яталися б після нього. Наприклад, повернути окуповані Росією Крим і частину Донбасу. Реально реформувати українську армію до стандартів НАТО. Чи збудувати те, чого раніше ніколи не було — перший український автобан.

Зробити речі, які українці інколи і не могли чекати.

Зрештою, політик може не виконувати обіцянки. Але мусить робити речі, більші за самі обіцянки.

У П. Порошенка є проблема з командою. Вона видихалася і не може продукувати йому нові ідеї. А самостійно за всю каденцію своїх ідей не приніс. ЕС, безвіз, НАТО — часи Леоніда Кучми, Віктора Ющенка.

Політик, тим паче президент, повинен виконувати не тільки технічну роботу. Належить задавати тон, пропонувати нову дискусію. Наприклад, питання екології. Масштабні проблеми. Один раз тему використали для дискредитації Андрія Садового. Гралися у політех-

нології, але проблеми не вирішували. Говорили: продавати чи не продавати ліс в ЕС. Та попроси українців, нехай кожен посадить по дереву – є 40 млн. дерев. Об'єднай, роби якісь мегапроєкти.

Немає символів від роботи. Символами будуть „панамський архів”, затягування Антикорупційного суду і депутати-утікачі.

Але в П. Порошенка є поле для маневру. Зняття з народних депутатів недоторканості — нормальна річ. Запам'ятають і будуть вдячні. Навіть якщо не з цих, то наступних.

Виборчий закон. Покажи, що ти готовий обиратися за новими правилами і не боїшся виборів.

Приватизація. Покажи, що ми можемо цивілізовано продавати і залучати від цього гроші у бюджет.

Першим державницьким рішенням, яке П. Порошенко вдало порушив за чотири роки, це помісна Церква. Тепер треба його довести до кінця.

Рейтинги несистемних співака Святослава Вакарчука і ариста-гумориста Володимира Зеленського ростуть, бо люди хочуть зміни влади. З другого боку – розгублені: а хто є нові обличчя? І влада цим маніпулює: ось вам Вакарчук, Зеленський, Іво Бобул. Роблять підміну понять — нові обличчя тільки гірші.

Насправді, нові обличчя можуть бути іншими. Це може бути український професор у Гарварді. Чи успішний менеджер транснаціональної компанії, який може повернутися в країну. Або активісти.

В українців залишилося менше року, щоб знайти нового президента. Знайти не прізвище, а його команду, плян. Нав'язати йому цінності, важливі для країни. Бо, як виявилося, бізнес і держуправління взагалі не сумісні.

„Газета по-українськи“

Микола Давидюк – політолог, Київ.

Дослідження: Жоден з експертів не впевнений, що президента переоберуть на другий термін

Український Кризовий Медіа-Центр

КИЇВ. – Половина експертів вважають, що Петро Порошенко не буде переобраний на другий президентський термін, проте шанси є. Третина з опитаних погодилися з тезою, що чинний президент скоріше за все буде переобраний, проте є сумніви.

„Впевнених серед експертів, що Президент Порошенко буде обраний на другий термін, – жодного”, – наголосила Ірина Бекешкіна, директор Фонду „Демократичні ініціативи” ім. Ілька Кучеріва, під час презентації дослідження в Українському Кризовому Медіа-Центрі.

Загальна оцінка президентства П. Порошенка коливається в межах 5 балів з 10. Експерти високо оцінили зовнішньополітичну діяльність президента – 6.5 балів. П'ять балів поставили експерти президентів за взаємодію з парламентом. Виконання передвиборчих

обіцянок – 3.5 балів з 10. Проведення реформ – 4 бали.

Серед головних здобутків президентства П. Порошенка – запровадження безвізового режиму з країнами Європейського Союзу, посилення обороноздатності української армії та ініціатива створення єдиної помісної Церкви. Основні невдачі чинного президента – повільний темп реформ та неефективність деяких з них. Рейтинг П. Порошенка впав також через запровадження електронного декларування для активістів.

Судову реформу експерти віднесли до найголовніших п'яти невдач П. Порошенка. Суддів Майдану не звільнили, а понад 80 відс. „оновленого” Верховного Суду – старі судді.

„Президент Порошенко дедалі менше має шансів переобратися на другий термін. Одна з причин, чому це відбувається – не забезпе-

(Закінчення на стор. 14)

Ірина Бекешкіна, директор Фонду „Демократичні ініціативи” ім. Ілька Кучеріва. (Фото: Український Кризовий Медіа-Центр)

Олексій Гарань, науковий директор Фонду „Демократичні ініціативи”, професор політології Національного університету „Києво-Могилянська академія”. (Фото: Український Кризовий Медіа-Центр)

ТОЧКА ЗОРУ

„Потьомкінський“ Антикору́пційний суд

Святослав Вакарчук

Якщо міжнародним експертам з бездоганною репутацією не дозволять відсіювати непрофесійних, корумпованих кандидатів до незалежного Антикору́пційного суду, а їх буде, як завжди, „рятувати“ наша Вища кваліфікаційна комісія суддів, то сенсу в його створенні немає. Це буде не справжній, а „потьомкінський“ суд. Його „робота“ лише дискредитує саму ідею незалежного правосуддя в Україні. Це гратиме на користь тих, хто не хоче змін в Україні на краще і зацікавлений зберегти „кругову поруку“ діючого політичного естеблїшменту.

Дискредитація ідеї незалежного Антикору́пційного суду реалізується давно і широко, в тому числі й в публічній площині. Кожного дня з екранів телевізорів та в соціальних мережах „великі правники“ та інші „експерти“ розказують казки про „дублювання функцій“, про „втрату суверенітету“, „неконституційність“ та інші недоліки Антикору́пційного суду.

Правда ж у тому, що наша судова система втратила свій суверенітет лише народившись, і є такою вже 27 років. Всі це знають і всі з цим живуть. Цьому треба покласти край!

Щоб в Україні був шанс на успішне майбут-

нє, нам конче потрібен НЕЗАЛЕЖНИЙ від діючої СИСТЕМИ орган правосуддя. А вето від міжнародних експертів на затвердження кандидатів на посаду суддів є ключовим запобіжником НЕЗАЛЕЖНОСТИ майбутнього Антикору́пційного суду.

За голосуванням за цю ключову деталь в законі про Антикору́пційний суд буде видно, хто з депутатів хоче змін в країні на краще, а хто – ні.

Я знаю, що в будь-якому проєкті закону завжди є багато технічних неточностей або некоректних формулювань. Їх треба уникати. Але є речі, які роблять той чи інший закон ключовим! В законі про Антикору́пційний суд такою річчю є можливість міжнародними незалежними експертами застосовувати вето на того чи іншого кандидата на посаду судді.

Той, хто проголосує проти такої процедури – проголосує проти справедливості.

Той, хто проголосує проти – опиниться по ту сторону світла. Для більшості українців.

„Українська правда“

Святослав Вакарчук – український музикант, вокаліст, керівник рок-гурту „Океан Ельзи“, композитор, громадський діяч, Львів.

Міти і реалії

Юрій Лапаєв

Одна з найпоширеніших тез російської пропаганди — несаможиттєвість української влади, яка, на думку Кремля, є лише виконавцем наказів Заходу. Хоча, на перший погляд, цей міт доволі кумедний, його значення в системі антиукраїнської інформаційної війни не можна недооцінювати. Адже він має на меті довести відразу кілька тверджень: Україна досі не здобула незалежності й не може вважатися окремою державою, а є радше придатком до США/ЄС; українська влада не представляє інтересів власного народу й відповідно українці не впливають на політику країни.

Не можна сказати, що це нове явище, яке почалося з гібридною війною проти України в 2014 році. Навпаки, ідея доволі давно живе в головах прихильників „руського міра“. Москві вкрай необхідно переконати всіх довкола, що Україна — підконтрольна колонія, але з неістотних причин тимчасово (!) помилилася з метрополією й скоро стане на правильний шлях. Вперше більш-менш активно цю тему почали мусувати за часів Помаранчевої Революції. Тоді російському керівництву було вкрай важливо донести просту думку: український народ не міг самостійно вийти на мирний протест для відновлення справедливості та демократії. Відповідно щось змусило всіх громадян стати проєвропейськими/помаранчевими. Варіанти були різні — від банальних грошей за участь у протестах до екзотичніших, як-от легендарні „наколоті апельсини“.

Усі ці махінації, на думку росіян, робилися тільки з однією метою: посварити два братні народи й зробити Україну підконтрольною кровожерливому та жадібному „Вашінгтонському обкомові“ („масонській ложі“, „світовій закулі“, „Більдерберзькій групі“, популярних серед шанувальників теорії змов). Він, своєю чергою, жадав перетворити Україну на маріонетку-придаток для постачання корисних копалин, проведення генетичних досліджень, а апотеозом цього мало стати розташування сил агресивного бльоку НАТО біля самісіньких кордонів „священної російської імперії“.

Продовженням післямайданної істерії в російських засобах масової інформації стала історія з протестами проти спільних з Альянсом військових навчань на українському узбережжі. Ініціаторами цього за дивним збігом обставин стали Компартія України, Прогресивна соціалістична партія України (на чолі з Наталією Вітренко) та Партія Регіонів. У тому, що навчання „Sea Breeze“ успішно проводилися з 1999 року, з часів проросійського Леоніда Кучми, а Росія тоді сама доволі активно співпрацювала з НАТО, ніхто супереч-

ности не бачив.

Наступним відгалуженням стала співпраця з Міжнародним валютним фондом, хоча він і не належить до американської влади, але посідає гідне місце в пантеоні „підступного Заходу“. Офіційно вона розпочалася в 1994 році, після підписання Україною Статуту МВФ у 1992 році. Серед свіжих прикладів – депутат Вадим Рабінович, який розглядає співпрацю з фінансовою установою як крок до перетворення України на сировинний придаток Заходу.

З наближенням до сьогодення прибічники „руського міра“ доповнили давній міт: Україна готова виконувати будь-які забаганки Вашингтону, навіть погодиться на екологічну катастрофу на своїй території.

Але найактивніше тезу про Державний департамент стали мусувати з початком Революції Гідності. Кремлеві було вкрай важливо дискредитувати будь-які демократичні протестні рухи, тому народилися легенди про „чай з наркотиками“ та „печиво Нуланд“ – як „рیمейк“ байки про ющенківські апельсини. Москва в такий спосіб намагалася показати, що ніхто у світлому розумі та за власним бажанням не може скидати „легітимного“ президента. Занадто дурний приклад могли подати українці своїм сусідам. Відповідно всі, хто стояв на Майдані, або були наркоманами чи зазомбованими агентами Америки.

З приходом нової влади завдання російських пропагандистів стало ще простішим, адже її контакти з європейськими та американськими партнерами значно збільшилися.

З російськими брехнями все більш-менш зрозуміло, однак, є інший, можливо, небезпечніший бік цього міту. Він не російський, а навпаки, народився й укорінюється саме серед українців. Мовляв, оскільки все вирішує Вашингтон, треба поїхати й домовитися там з потрібною людиною — і все в тебе складеться.

Раніше орієнтиром для українських політиків була Москва, так само престижним вважалося їздити в Кремль, щоб потиснути руку комусь з наближених до Самого. Можливо, це певне повторення старої практики, коли все вирішувалося в центрі, а тому з будь-яким питанням треба було йти на уклін до царя-генсека. Тепер – новий вектор, але поведінка, схоже, така сама. Вона небезпечна нерозумінням власного значення в політичному житті. Замість того щоб бути суб'єктом міжнародних взаємин, країна стає об'єктом геополітичних ігор. Замість того щоб активно відстоювати власну позицію та нав'язувати свій погляд на події, мусить підлаштовуватися під особливості політики чи то Ангели Меркель, чи Дональда Трампа, чи будь-кого іншого.

„Тиждень. ua“

Юрій Лапаєв – журналіст-міжнародник, Київ.

АМЕРИКА І СВІТ

■ **Китай засудив тибетського активіста**

ЮШУ, Китай. — Китайський суддя засудив 22 травня тибетського крамара до п'яти років в'язниці за підбурювання сепаратизму. 32-літній Таші Вангчук був заарештований 2016 року, два місяці після того як в газеті „Нью-Йорк Таймс“ появилася документальна стаття й 9-хвилинне відео з його коментарями про підточування його культури й мови в Тибеті, який є під суворою контролею комуністичного Китаю. Його адвокат сказав, що апелюватиме вирок який виніс суддя в західному місті Юшу в провінції Квінгтай. Пісудний не признався до жодної провини. Організації оборони людських прав засудили цей вирок, кажучи що Т. Вангчук не поповнив жодного злочину, згідно з міжнародним правом та китайською конституцією. Уряд бльокує доступ до веб-сторінки „Нью-Йорк Таймс“ в Китаї. Уряд також не дозволив закордонним дипломатам і репортерам бути присутніми під час судового процесу. („Associated Press“)

■ **Трамп призначив дорадника безпеки**

ВАШІНГТОН. — Президент Дональд Трамп 1 червня призначив контрадмірала Дагласа Фірса на свого дорадника в справах безпеки й контртероризму на Раді Національної Безпеки (РНБ). Контрадмірал прийшов на місце Тома Босерта, котрий зрезигнував у квітні на прохання Джана Болтона, дорадника Білого Дому для національної безпеки. Д. Фірс має понад 30 років служби в Береговій Охороні США. Він є градуантом Военного Коледжу США, Академії Берегової Охорони США й Гарвардського університету. Дотепер він служив спеціальним асистентом президента на РНБ. („Reuters“)

■ **НАТО не допоможе Ізраїлеві проти Ірану**

БЕРЛІН. — Генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг заявив, що альянс не стане в обороні Ізраїля у випадку атаки Ірану. Він це сказав 2 червня німецькому журналові „Der Spiegel“, підкреслюючи, що Ізраїль є партнером – але не членом – НАТО, і що альянс не вмішується в конфлікти на Середньому Сході. Ізраїль та Іран також мали військові удари через військову присутність Ірану в Сирії. („USA Today“)

■ **Ізраїль планував атакувати Іран**

ЄРУСАЛИМ. — Прем'єр-міністр Ізраїля Беніамін Нетанягу дав наказ у 2001 році, щоб військові сили країни готувалися атакувати Іран. Про це розповів 31 травня на ізраїльській телевізії Тамір Пардо, колишній голова Мосаду, ізраїльської розвідувальної служби. Наказ розпочинати атаку ніколи не був даний. Але 30 травня прем'єр сказав, що Ізраїль „не дозволить Іранові озброїтися ядерною зброєю“. Т. Пардо очолював Мосад в 2011-2016 роках. Колишній прем'єр Егуд Барак, котрий був міністром оборони для Б. Нетанягу в 2011 році, в минулому казав, що Б. Нетанягу хотів бомбити Іран в 2010 і 2011 роках, але зустрів спротив високопосадовців Ізраїля. („The Boston Globe“)

■ **Десятки осіб згинуло від вибухів**

КАНДАГАР, Афганістан. — Принаймні 32 особи згинули 22 травня в південному Афганістані, а десятки інших були поранені під час вибухів в результаті весняної офензиви талібанів в країні. В столиці Кабулі від вибуху бомби 31 травня загинуло кілька осіб, а 67 були поранені. („Radio Free Europe/Radio Liberty“)

■ **Алабама судить уряд в справі перепису**

МОНТГОМЕРІ, Алабама. — Стейт Алабама і один його конгресмен подали позов 21 травня проти федерального уряду, протестуючи включення нелегальних емігрантів під час перепису населення США. Алабама і республіканський конгресмен Мо Брукс аргументують, що в результаті такого перепису – який рішає скільки конгресових місць (і електоральних голосів) стейт матиме – Алабама може втратити одне конгресове місце до стейтів, які мають більшу кількість „нелегального чужого населення“. Позов є проти Департаменту Торгівлі США і проти Бюра Перепису Населення США. („Associated Press“)

Попереду – велика подія

27-28 липня українські християни відзначатимуть 1030-річчя хрещення Київської Руси-України. Уряд утворив для цього Організаційний комітет й ухвалив низку заходів – лекції та бесіди в навчальних закладах, національно-патріотичні фестивалі молоді, молитовні зібрання, зокрема масовий Молебень біля пам'ятника святому рівноапостольному князеві Володимирові та у Національному заповіднику „Софія Київська”.

Є загальне і небезпідставне очікування великої події: Константинопольський Патріархат все більше схиляється до надання автокефалії Українській єдиній помісній Церкві. Ця ініціатива лунала з Києва вже не один раз, ще з часів президентства Віктора Ющенка, тепер її наполегливо повторив Президент Петро Порошенко після зустрічі з Вселенським Патріархом Варфоломієм.

19 квітня вистраждану Україною ідею підтримала Верховна Рада. Раніше чи пізніше, але це неминуче станеться, бо йдеться про історичну справедливість. Добре відомо, що центр православ'я перенесли з Києва до Москви у 1686 році – після того, як посланці російського царя підкупили за великі гроші Вселенського Патріарха Діонісія IV.

Якщо в Україні виникне єдина Православна помісна Церква, тяжко переоцінити її значення. Православна Москва назавжди втратить не лише паству, але й величезні ресурси, зокрема Києво-Печерську і Почаївську Лаври, втратить надію стати „третім Римом”, а Володимир Путін і Патріарх Кирило позбудуться ефективного важеля впливу на Україну.

Самозрозуміло, до Української Церкви тоді перейде багато священників з УПЦ Московського Патріархату, Російська Православна Церква перестане бути найбільшою у православному світі. А це негайно підвищить статус і можливості Константинопольської патріархії і Вселенського Патріарха. Тому це в його прямих інтересах – визнати Українську помісну Церкву канонічною.

Цьому закономірному процесові з усіх сил противляться клірики з УПЦ Московського Патріархату, називаючи ініціативу Президента П. Порошенка „втручанням держави в церковне життя”. Більше того, вони вважають, нібито Київський Патріархат не має права просити автокефалії, оскільки він „неканонічний”. А чи є канонічною поведінка московських попів, коли вони освячують зброю сепаратистів-коляборантів, з якої ті вбивають українців на Донбасі? Чи канонічно – не відспівувати померлу дитину, як це було в Запоріжжі, лише тому, що вона була охрещена в Українській Православній Церкві Київського Патріархату? Чи канонічно заробляти мільярди доларів від продажу алкоголю і цигарок, як це чинить московський Патріарх Кирило?

Водночас, певна річ, мусимо розуміти, що автокефалія – це не якась чарівна паличка, котра може автоматично вирішити всі проблеми церковного життя в Україні. Її завдання – не тільки згуртувати роз'єднаний Москвою український народ, але й бути безумовним духовним і моральним авторитетом. Бо люди, врешті-решт, шукають в Церкві спасіння, а не політичні правильники.

Дуже важливим є наперед подбати, щоб збереглися і мали ще кращу перспективу приятні зв'язки між єдиною помісною Українською Православною Церквою і Українською Греко-Католицькою Церквою. Бо ці зв'язки і ця приятність, як мало що інше, свідчать, що в Україні відбувається активне національно-духовне відродження.

ІСТОРІЯ

Кобзарському роду нема переводу

Олександр Панченко

Українські бандуристи й кобзарі впродовж багатьох століть зберігали духовний генофонд народу, будили в ньому національну свідомість, передавали тисячолітню мудрість, розкривали правду життя, закликали до активності, згуртованості, боротьби зі злом та наїзниками. Їхня просвітницька діяльність часто заборонялася, їх сотнями нищили, прирікали на вимирання. Кобзарі ж у своїх епічних творах оспівували героїв повстань й національно-визвольної війни, переказували під роко-тання струн простим неписьмен-

Виступає Віктор Мішалов.

ним людям драматичну історію народу.

У XVIII ст. мандрівні співці-кобзарі почали об'єднуватися в окремі цехові братства, які часто мали власне господарство, управу, печатки, грошову касу, навіть суд. У XIX ст. центри кобзарів та лірників існували на Чернігівщині, Полтавщині та Харківщині. Серед видатних кобзарів того часу був своєрідний президент корпорації тогочасних кобзарів та лірників Іван Кравченко-Крюковський, про якого докладно написав Віктор Мішалов, що натеper замешкав у Канаді.

Розвиток кобзарства на еміграції тісно пов'язаний з ім'ям Василя Ємця, який 1923 року в Празі організував школу гри на бандурі й капелю бандуристів. Він же став першим українським бандуристом, який виступив у США. Ще однією постаттю, діяльність якої мала значний вплив на популяризацію кобзарського мистецтва в діаспорі, був

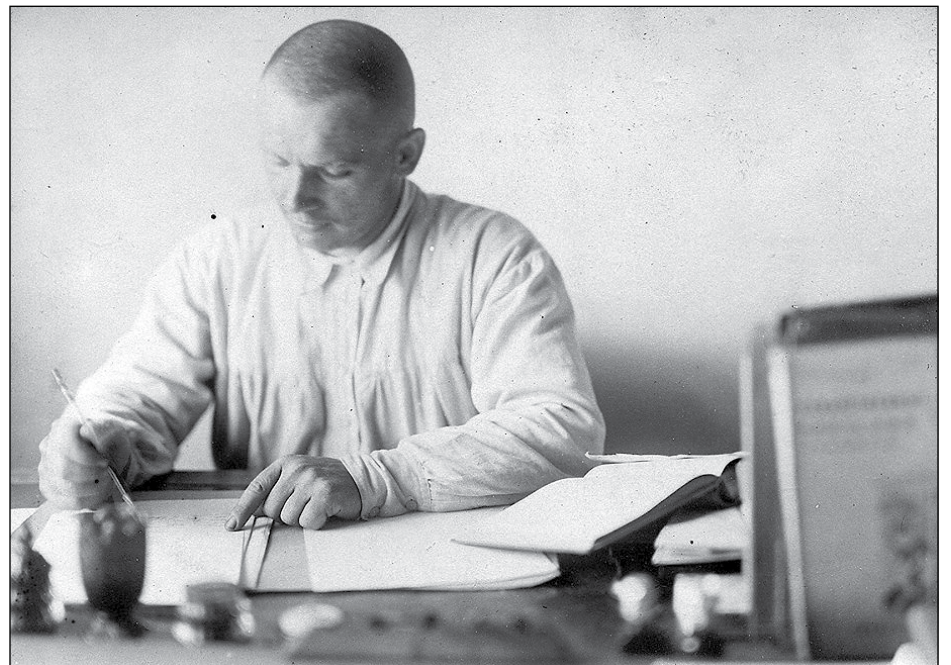
також полтавець Григорій Китастий, багаторічний керівник Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка.

Від середини 1950-их років кобзарське мистецтво поширилося в Австралії. У Сідней кобзарське мистецтво популяризували Федір Деряжний, Марко Мішалов та Григорій Бажул, а пізніше Петро Деряжний та В. Мішалов, який народився в Сідней 4 квітня 1960 року, закінчив музичний факультет державного університету та педагогічний інститут, захистив дисертацію та здобув науковий ступінь в Харківській державній академії культури. Від кінця 1980-их років В. Мішалов став концертмайстром Української капелі бандуристів ім. Т. Шевченка, а згодом засновником Канадської капелі бандуристів.

26 квітня виповнилося 115 років відтоді як у селищі Чорнобай, на історичній Полтавщині, народився Марко Мішалов, науковець, викладач, видавець, знавець бандурної музики і справи, який помер у Австралії. Про нього в Україні, на жаль, покищо мало хто знає. Середню освіту М. Мішалов здобув в Золотоніській чоловічій гімназії, а вищу – в Золотоніському відділі Уманського сільськогосподарського агротехнікуму у 1924 році. Студентом він мав нагоду вчитися у знаменитого Михайла Злобінцева (сценічне ім'я – Домонтович), який викладав математику в Золотоніші та створив гурток бандуристів. М. Злобінцев (Домонтович) був репресований більшовиками й помер на заслання у 1937 році.

М. Мішалов до Німеччини потрапив разом зі своїм сином Юрієм. У 1944 році вони опинилися в австрійському таборі для переміщених осіб, де перебувала Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка. Доля знову звела його з бандурою. Ю. Мішалов народився 18 серпня 1928 року в селі Березоточа, середню освіту здобув у приватній гімназії у Зальцбурзі, 1949 року разом зі своїм татом прибув до Австралії, став першим українцем, що закінчив у 1955 році Сіднейський університет з дипломом інженера. У 1958 році Ю. Мішалов одружився з Людмилою Воронюк. У родині народилися сини Віктор та Андрій, донька Роксоляна. Тепер В. Мішалов – знаменитий мистець, науковець та бандурист зі світовим іменем.

Лохвиця, Полтавська область

Марко Мішалов за роботою на дослідній станції у Березоточі.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda”.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ”

Адміністрація / Оголошення

Володимир Гончарик

☎ (973) 292-9800 x 3040

Fax (973) 644-9510

E-mail adukr@optonline.net

Передплата

Володимир Гончарик

☎ (973) 292-9800 x 3040

E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода” або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Врятуймо Тарасові дубочки!

Готуючись до відзначення 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка, його нащадки родини зібралися в 2013 році з усієї України та з-за кордону і насадили 30 дубочків на території Національного заповідника „Батьківщина Тараса Шевченка” в селі Шевченковому (колишня Кирилівка). Таким чином, ми підтримали й продовжили давні традиції своїх дідів і прадідів, які в 1914 році посадили дубочок. Свою акцію ми назвали „Родина не дерево”.

Дуже прикро, але невідомі особи нищили деревця, виривали з корінням. Тож повторно в 2014, 2015, 2016, 2017 та 2018 роках були насажені нові деревця. Родичі Шевченків постійно доглядали за молодими дубочками, леліяли їх, щоб зберегти для наступних поколінь. Протягом чотирьох років було знищено понад 100 саджанців. Працівники Звенигородського відділу поліції не змогли знайти вандалів, пояснюючи це тим, що відсутні озна-

ки кримінального та адміністративного правопорушення.

Щоб захистити деревця від новітніх варварів я звертався до Шевченківської сільської ради та до адміністрації Національного заповідника „Батьківщина Тараса Шевченка” з проханням допомогти встановити біля дубочків відеокамери для нагляду. Відповідь одна – немає грошей.

Вартість проекту – 33,148 грн (близько 1.230 дол.) Прошу вас допомогти нам придбати охоронну систему для збереження дубочків через охоронну систему Черкаської фірми „Безпека”. Моя домашня адреса: Микола Лисенко, с. Шевченкове Звенигородського району Черкаської області 20214 Ukraine. Електронна адреса: kalina-lisenko@ukr.net; телефон: 380-96-587-0831.

Микола Лисенко,
праправнук Тараса Шевченка по родинній лінії брата Йосифа, село Шевченкове, Черкаська область.

Злочин, який не має давности

Я, Богдан Качор, не демограф, але і не вважаю, що демографія є наукою точною (як математика), хоч і великий Альберт Айнштейн не уважав математику наукою точною, і не шукаю способу кривдити істориків, дослідників, юристів, професорів, які роками займалися дослідженням числа жертв українського Голодомору і називати його українським Голокостом. Я хотів би поділитися спомином з прочитаного мною вже по закінченні Другої світової війни звіту про нараду Рузвельта, Черчіля і Сталіна у 1945 році в Ялті, ще перед капітуляцією гітлерівської Німеччини, коли вони визначали „сфери впливу”.

Після офіційної частини достойники перейшли на вільні розмови. Черчіль, знаючи про український Голодомор, запитав Сталіна про число померлих від голоду, на що Сталін показав пальці двох рук (тобто 10 млн.). Черчіль запитав Сталіна: чи треба було стільки жертв для проведення колективізації сільського господарства, на що Сталін відповів: так, треба було, бо український селянин є індивідуаліст і дуже привяза-

ний до землі, і тому іншим способом було б неможливо провести колективізацію. Черчіль запитав: „Чи не було опору?”. Сталін з іронією відповів: „Голодні опору не зроблять”!

Це я можу підтвердити власним досвідом: коли я і мої друзі були звільнені з останнього гітлерівського концтабору в Ебензее, я важив 39 кілограмів (86 фунтів) і не були здатний на жоден спротив, вся думка зводилася до заспокоєння голоду. Кремль хотів, щоб його жертви не були здібні на опір. От так я, за зразком мистця і гумориста Едварда Козака „на хлопський розум” вважаю більш точним числом жертв українського Голодомору-голокосту 10 млн. осіб.

Нам не вільно зменшувати нашої національної трагедії, не применшувати й трагедії єврейського Голокосту. Різниця тільки в тому що виконавці Голокосту були фізично покарані, а виконавці українського Голодомору в московському Кремлі не дістали кари.

Богдан Качор,
Нью-Йорк

Тест для юриспруденції США та антикорупції в Україні

У Федеральному окружному суді Вашингтону триває судовий розгляд позову двох громадян України, які зараз проживають у США та їхньої юридичної особи, сформованої в Україні. Підсудними є колишній президент України Віктор Янукович, якого скинула демократична Революція Гідності, Микола Азаров та Арсеній Яценюк, колишні прем'єр-міністри, колишній безславний генеральний прокурор Віктор Шокін, їхні помічники, олігархи, члени сім'ї. Справа називається „Luxexpress II Corp. et al. v. Government of Ukraine et al”.

Ця справа важлива не лише для названих позивачів, але навіть більше як прецедент і торкається як актуального, так і підсвідомого, тобто не тільки кривд уже заподіяних, але і майбутньої поведінки не тільки минулих, але і сучасних олігархів і влади.

Дія витікає з явного та безперечного захоплення певного майна вартістю в багато мільйонів доларів з інвестиціями американців, що складається з нерухомості та значних стабільних поліпшень, обладнання та товарів, діючого автосалону. Усе майно було викрадено без компенсації від вище зазначених позивачів за сприянням державної влади того часу, а наступний уряд не здійснив реституцію, не запропонував відшкодування або не задіяв інші юридичні канали. Події відбулись у Києві, в 2012 році. Пра-

во позивача на нерухоме майно було конфісковано, всі будівлі та поліпшення зруйновано, а самим позивачам стали загрожувати правоохоронці. Погрози та страх за своє життя змусили позивачів покинути Україну та шукати політичного притулку в США.

Цікавою, хоча і запутаною (як за доказом признання злочину, так і відмовою від участі в серйозних переговорах), стороною у цьому є те, що насправді прокуратура України вважає позивачів тут жертвами злочинності. Ще 19 травня 2014 року позивачі були визнані покривдженми Генеральною Прокуратурою України, а 17 жовтня 2017 року жертвами кримінального переслідування декретом Генеральною Прокуратурою України було видано розпорядження про це. Ці визнання, прийняті владою України, можуть тлумачитися мабуть по різному. Це може розглядатися як визнання вини або спроба проявити добросовісне прагнення до відшкодування шкоди потерпілим. Правда між одним і другим нічого не зроблено владою в Україні, щоби повернути справедливості чи покарати винних.

У будь-якому випадку Україна навіть після Віктора Януковича в кращому випадку є дуже повільною у вирішенні кримінальних справ свого попередника, притягненням до відповідальності злочинців та виправленням покривджень їхніх жертв. По суті,

боротьба з корупцією є в значній мірі символічною, обмежена невеликими справами та проти осіб, не пов'язаних з особами в нинішній адміністрації. Фактично, сам президент і його люди пов'язані з деякими найгіршими колишніми кримінальними діячами, що досі залишилось незрозумілим.

Ця судово справа може виявитися випробуванням не лише для нашої американської юриспруденції, що пронизує багато важливіші питання чим суверенний імунітет другої держави. Більш важливо, це може забезпечити необхідне стимулювання для більш серйозного поводження з корупцією у тій державі. Боротьба з корупцією в Україні – це на рівні важлива справа як і протидії надмірному та явному імперіалізму Росії. І фактично обидві справи пов'язані.

Чесно кажучи, з часу незалежності в 1991 році, задовго до 2014 року, коли розпочалася справжня війна, Україна переживає боротьбу за свій суверенітет та ідентичність. Росія просто не може відпустити свою імперію, в якій Україна була найголовнішою. Протягом своєї порівняно короткої незалежності Україна зазнала принаймні дві революції, спрямовані на демократизацію та зближення з Заходом. Правда навіть з її недоліками Україна безсумнівно є найбільш демократичною з усіх колишніх радянських республік, крім країн Балтії. Проте постійна

боротьба проти російської агресії у багатьох формах сповільнилася і заважала розвитку України, зокрема, необхідність усунення корупції. Погані люди отримали вигоду. Внаслідок цього постраждала більшість населення.

Те що сталося з позивачами – це не окремий інцидент. Правопорушенням та злочинами були дії конкретних звично поганих осіб, і в той час як вони можуть відчувати себе захищеними від кримінального переслідування кордонами та браком домовлень про екстрадицію чи взагалі відсутність можливостей кримінальної відповідальності перед іншими країнами бо злочини не скоєні на ті території, їх особисте багатство та активи повинні постраждати.

У цьому полягає універсальність верховенства права, яка, безумовно, впливає на всіх нас як членів глобальної спільноти. Україна може виграти тоді, коли поганих людей покарають. Цей судовий процес є спробою змінити відчутно досі поширену тенденцію беззаконня і покарати тих, хто найбільш відповідальні за корупцію в Україні. Наша правова система в США може допомогти у цьому відношенні. Довга рука справедливості і закону повинна досягнути і найбільш самопевних злочинців.

Аскольд С. Лозинський
Нью-Йорк

Звернення глобальної...

(Закінчення зі стор. 1)

Ми закликаємо лідерів різних країн світу підтримати наші вимоги:

- До Російської Федерації – звільнити Олега Сенцова та усіх людей, позбавлених волі за політичними мотивами в Росії та окупованому Криму.
- До країн Великої Сімки – винести на обговорення під час 44 самміту G-7 в Кана-

ді, питання звільнення Олега Сенцова та усіх людей, позбавлених волі за політичними мотивами в Росії та окупованому Криму. Ініціювати окремий перемовний процес між Росією та Україною щодо їх звільнення та виступити посередниками у таких перемовинах.

- До лідерів різних країн світу – піднімати питання стану прав людини і політв'язнів в Росії та окупованому Криму під час усіх заходів за участі офіційних представників Російської Федерації, зокрема, під час заходів

навколо Чемпіонату світу з футболу 2018.

- До України – створити пост спецпредставника з прав громадян України, позбавлених волі за політичними мотивами в Росії та окупованому Криму.

Ми також звертаємось до громадянського суспільства у різних країнах світу. Нам потрібна ваша підтримка та солідарність. Напередодні одного із найбільш очікуваних в Російській Федерації спортивних змагань, у всьому світі має звучати: „На Чемпіонаті світу по футболу в Росії я вболіваю за політв'язнів”.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

ЦЕРКВА СВ. ЮРА ВЛАШТУВАЛА УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

„Привіт“ у виконанні „Сизокрилик“. (Фото: Ірена Ресент Савіяно)

Лідія Йонка

НЬО-ЙОРК. – Кінець третього тижня травня уже не перший десяток років відомий традицією відзначення Українського фестивалю Церкви св. Юра. Починаючи з 1976 року парафія в центрі „українського села“ в Мангатені охоче запрошує українців, гостей та жителів міста відчувати себе частиною нашої національної культури.

Цьогорічне урочисте відкриття свята відбулося з благословення та молитви пароха храму о. Еміліяна Дороша, ЧСВВ. Привітав гостей і учасників також Генеральний консул України в Нью-Йорку Олексій Голубов, зазначаючи,

що популяризація української культури та традиції нашими політичними союзниками є особливо вагомим в час російської агресії. Зі словами підтримки і любові до „Маленької України“ в Нью-Йорку виступила член Міської Ради Карліна Рівера.

Розпочали концертну програму брати Добрянські, виконуючи державні гимни України та Америки – традиція усіх фестивалів. Організатори свята з ведучими Олесею Шумською та Андрієм Стасівим підготували й справді насичену музичну й танцювальну програми.

Попри дощові умови суботнього дня, свято тривало. Емоційність, пластика й майстерність

рухів учасників танцювальних колективів подивувала й захоплювала гостей, особливо тих які не знайомі з українськими танцями. Козачок, гопак, полька й коломийка найбільш характерно демонстрували український національний темперамент через розмаїття строїв і кольорит рухів різних регіонів.

Щодо пісенної програми, то в репертуарах учасників звучали як давно відомі композиції „Виростеш ти, сину“, „Я піду в далекі гори“, „Червона рута“, так і сучасні пісні „Десь по світу“, „Мое ім'я – Україна“ й інші.

З фольклорними піснями автентичними здебільшого для центральної та східної України виступили „Українські Сільські Голоси“ (Ukrainian Village Voices). До слова, цей унікальний ансамбль, більшість учасників котрого не є україномовними, збирається цьогоріч вперше особисто відвідати старожилів із віддалених українських сіл, котрі знають і співають мало відомі народні пісні, щоб традиція українського фольклорного співу залишалася живою.

Особливо цікавим для відвідувачів був духовний репертуар хору „Думка“, концерт якого відбувся в приміщенні храму. Церковна музика як „Ангел вопієше“ Михайла Вербицького, „Милість спокою“ Кирила Стеценка, „У царстві Твоєму“ Миколи Леонтовича з притаманним літургійним творам драматизмом й психологією засвідчували особливу вагомість духовної музики в українській культурній спадщині. На завершення свого виступу з піснею „Многая літа“ хористи привітали присутнього Владику Павла Хомницького з його уродинами.

Свято тривало й поза сценою. Кожного року організації, підприємства і постачальники намагаються репрезентувати свій труд через новинки й цікавинки. Тож кожен міг знайти заняття собі до душі, незалежно від свого походження й знання української мови. Чимало було охо-

(Закінчення на стор. 14)

Танцюристи ансамблю „Калинонька“ виступають на головній сцені фестивалю.

Ведучі Олесь Шумська та Андрій Стасів.

Хор „Думка“ виступає в неділю рано.

Хор Академії св. Юра співає пісню Володимира Івасюка „Червона рута“.

Архиєпископ Даниїл звершив чин освячення хреста для будівництва православного храму в Сієтлі

Громада парафії Святої Трійці в Сієтлі. (Фото: УПЦ-США)

Іван Венгрин

СІЄТЛ, Вашингтон. – У суботу 26 травня розпочалася архипастирська візита Архиєпископа Даниїла до Української Православної парафії Святої Трійці в Сієтлі, штат Вашингтон. Цього дня Архиєпископ Даниїл в співслужіння настоятеля Свято-Троїцької парафії ієрея Андрія Матлака здійснив чин освячення хреста та місця під будівництво майбутнього православного храму в місті Сієтл.

Зворушливим моментом Богослужіння було піднесення та встановлення хреста, яке особливо з'єднало усю громаду у спільній праці та молитві. Після Богослужіння Архиєпископ Даниїл подякував настоятелям та всій громаді за велику працю, яку вони звершили для придбання цієї земельної ділянки, а також Володимирові Римареві за спорудження хреста. На завершення Владика Даниїл закликав всіх присутніх до подальшої праці на славу Божу.

В неділю, 27 травня, в день П'ятидесятниці

Архиєпископ Даниїл під час освячення земельної ділянки для будівництва православного храму в Сієтлі.

Встановлення хреста на місці майбутньої церкви.

Українська Православна Церква США

Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада СКУ організовує у Львові інститут для вчителів України

ТОРОНТО. – 3 липня у Львові розпочне свою роботу Літній інститут, діяльність якого організовує Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада (СКВОР) Світового Конгресу Українців (СКУ) на чолі з її головою Оксаною Винницькою-Юсипович, яка також є радником міністра освіти і науки України на громадських засадах.

У роботі Літнього інституту, який діятиме до 14 липня, візьмуть участь команди шкіл України в складі директора, заступника директора з виховної роботи, учителя природознавства, учителя української мови, учителя чужоземної мови та шкільного психолога, а також викладачі Львівського обласного інституту післядипломної освіти (ЛОППО) та методисти Науково-методичного центру освіти Львова. Особлива увага буде надана віковій категорії учнів п'ятої до дев'ятої клас.

Літній інститут започатковано при Інституті Професійного Розвитку Вчителів (ІПРВ), який був створений при СКВОР у 1992 році для поширення серед освітян України сучасних методик навчання і демократичних засад керівництва педагогічними колективами, вироблення умінь працювати в період змін і інформаційної війни та для вироблення навичок самоосвіти та постійного самовдосконалення. Директором ІПРВ-СКВОР є колишня Голова СКВОР Надія Луців.

У серпні 2017 року, під час проведення у Львові Днів української діаспори, О. Винницька-Юсипович організувала зустріч членів ІПРВ-СКВОР. У ході цієї зустрічі, у зв'язку зі змінами та реформами, які передбачає „Нова українська школа”, було запропоновано відновити роботу Літнього інституту. Присутній на цій зустрічі

Заступник Міністра освіти і науки України Павло Хобзей підтримав цю ініціативу.

У квітні цього року, у рамках підготовки діяльності Літнього інституту, голова СКВОР провела ряд зустрічей у Львові – з директором ЛОППО Романом Шияном та співпрацівниками Оленою Гарцулою і Катериною Гороховською, а в травні у Торонто обговорила робочі питання з викладачами, які будуть вести заняття Літнього інституту разом з освітянами України.

„У той час, коли розробляється новий державний стандарт освіти та запроваджуються ґрунтовні зміни в освітньому просторі України, відновлення роботи Інституту Професійного Розвитку Вчителів є дуже на часі,” – заявила Голова СКВОР О. Винницька-Юсипович.

У Холодному Яру піднесли прапори українські фльоти

Церемонія піднесення прапорів у Холодному Яру.

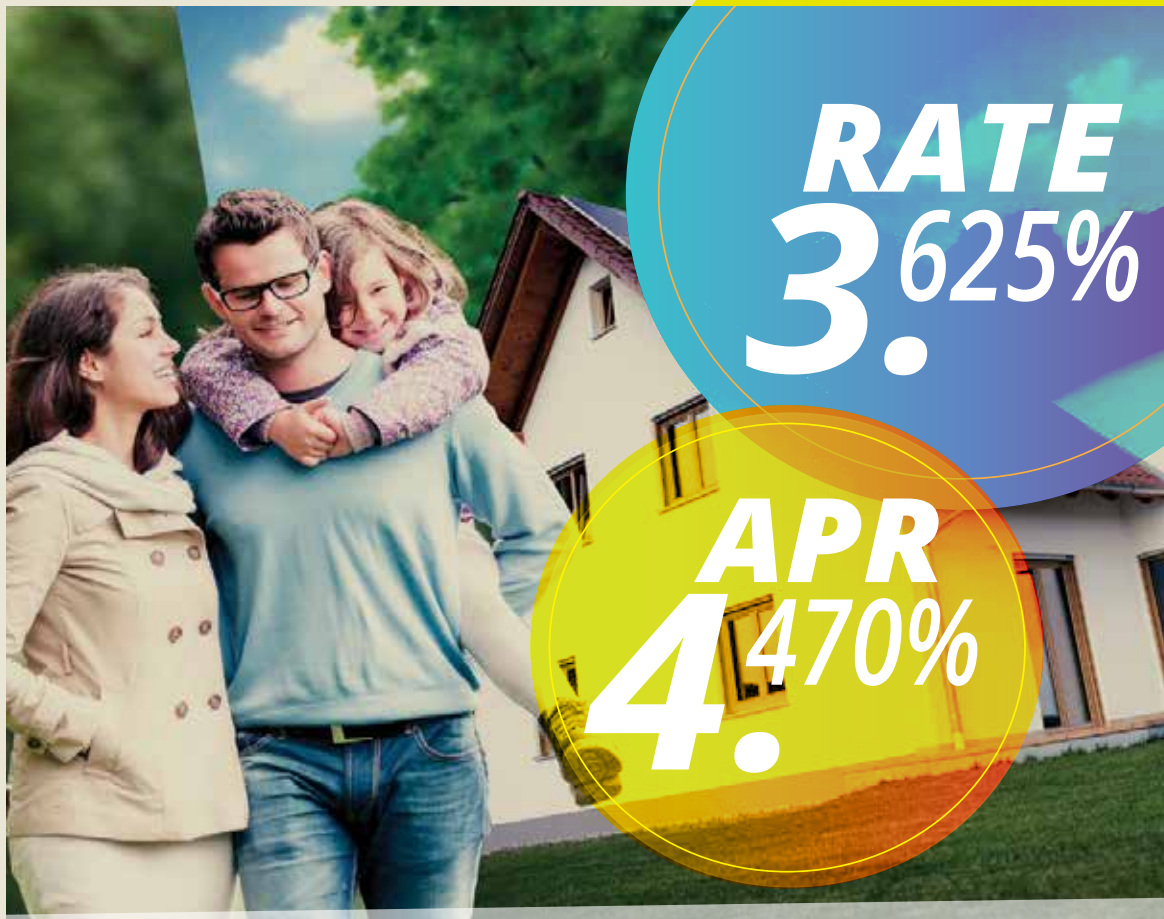
Учасники церемонії піднесення прапорів (перший ряд зліва): пластун Микола Калько, Ляля Лісовська, капітан третьої ранги Олександр Калько. (Фото: Валерій Проценко)

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

5/1 МОРТГЕДЖ ЗІ ЗМІННОЮ ВІДСОТКОВОЮ СТАВКОЮ (ARM)*

"5/1 ARM" (мортгедж зі змінною відсотковою ставкою) має фіксовану відсоткову ставку протягом перших 5-ти років, після чого ставка корегується щорічно на протязі останнього 25-річного терміну позики.

*Пропозиція доступна: для власників, одностанових будинків і кваліфікованих кондомініумів, де власник проживає; та власників багатоквартирних будинків до чотирьох квартир, при умові, що власник проживає в одній з них.
5/1 ARM (мортгедж зі змінною відсотковою ставкою) має фіксовану ставку для початкового періоду позики, після чого відсоткова ставка ARM коригується щорічно. Річна відсоткова ставка та щомісячні платежі можуть змінюватися у відповідності до середнь-тижневої ставки United States Treasury securities, що базується на постійному терміні погашення в один рік (індекс) плюс маржін 2.5% пайнтів з 2-відсотковою максимальною річною зміною та 5-відсотковою максимальною зміною протягом тривалості позики.
Приклад: 5/1 ARM позика на \$100 000 дол. із 80% позиченої суми порівняльно з вартістю будівлі (LTV) та відсотковою ставкою 3.625%, річною відсотковою ставкою 4.470% Annual Percentage Rate (APR) при вищеподаних умовах на основі теперішнього стану ринку складає: 60 платежів у розмірі \$456 дол. при відсотковій ставці 3.625% та 300 платежів у розмірі \$514 дол. при відсотковій ставці 4.470%. Ніякої оплати за аплікацію, 0 пайнтів. Житлові позики з нижчим початковим внеском теж доступні. Приклади платежів не включають кошти податків за нерухомість та страхування майна. Мортгедж можуть отримати тільки члени Кредитівки, у визначених географічних місцевостях. Пропонувана ставка й умови можуть бути змінені в будь-який час без попереднього повідомлення. За умови укладення заяви.

Для отримання додаткової інформації, телефонуйте до нашого позикового відділу на № 773-328-7500 x283.
Повна інформація є доступною на www.selfreliance.com/disclosures/.

SELFRELIANCE.COM

Home Office:
2332 W. Chicago Ave.
Chicago IL 60622
773-328-7500

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL
302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL
734 Sandford Ave. Newark NJ
558 Summit Ave. Jersey City NJ
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ

773-589-0077
847-359-5911
630-307-0079
973-373-7839
201-795-4061
973-887-2776

Full Financial Services

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Олександр Калько

МЕЛЬНИКИ, Черкаська область. – 29 квітня в Холодному Яру була проведена урочиста церемонія піднесення прапорів на честь історичної події 1918 року в історії української фльоти. Спираючись на рішення делегатів корабельних команд і настрої українських моряків та офіцерів, уся Чорноморська фльота була проголошена фльотою Української Народної Республіки і видано наказ урочисто підняти українські прапори. День 29 квітня став святом Української державної фльоти та Днем українського моря.

29 квітня, в Холодному Яру честь піднесення державного прапора України була надана студентам катедри військового підготування Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького, прапора Холодного Яру – пластунам підготовчого куреня ім. Героїв Холодного Яру, прапора Військово-морських сил України – курсантам Інституту Військово-морських сил Національного університету „Одеська морська академія“.

Церемонія супроводжувалась всіма сигналами і командами, передбаченими на кораблях при піднятті прапора, а закінчилась виконанням гімну України, який співали усі присутні, серед яких була онука Юрія Горліса-Горського Ляля Лісовська з США.

UKRAINIAN SISTERS

THE BEST CARE FOR YOU OR FAMILY MEMBER

24 hours and 7 days per week services

- Compassion
- Kindness
- Responsibility

Ukrainian - American homecare agency
631-764-5388
631-727-4071
Ukrsistersag@gmail.com

ФІЛАТЕЛІЯ

Марки і конверти на честь фльоти

Левко Хмельковський

27 квітня „Укрпошта“ ввела в обіг нову поштову марку, присвячену 100-річчю підняття над кораблями Чорноморської фльоти укра-

Картмаксимум на честь 100-річчя підняття українського прапору над кораблями Чорноморської фльоти.

Спеціальний конверт з марками „Укрпошти“ і „Козацької пошти“, погашений державним штемпелем у Львові.

їнського прапору. В операційній залі Головної пошти Києва провели її гасіння спеціальним штемпелем першого дня обігу на мистецьких конвертах. Автором малюнка на марці, штемпеля і художнього конверта став Володимир Таран.

27 квітня гасіння спеціальним штемпелем провели також на Головній пошті в Одесі. 29 квітня, в Одесі, на борту флагмана Військово-Морських Сил України – військового корабля „Гетьман Сагайдачний“ відбулася урочиста церемонія спеціального гасіння поштової марки на картці з зображенням цього корабля. Церемонію спільно провели очільник Одеської регіональної філії „Укрпошти“ Сергій Дрозд, командувач Військово-Морських Сил України віце-адмірал Ігор Воронченко та куратор Українського музею в Чикаго Марія Климчак.

29 квітня у Львові відбулося урочисте піднесення військово-морського прапору з нагоди 100-річчя підняття українських прапорів на кораблях Чорноморської фльоти і на фортеці Севастополь і урочисте погашення маркового конверту з цієї нагоди. Конверт випущено у серії „Козацька пошта“ накладом 100 примірників. Автор – Андрій Пилух. Він також створив марку-наліпку.

„Козацька пошта“ виникла як продовження „Польової пошти Майдану“ – громадського проекту, розпочатого в Києві у січні 2014 року, коли учасники Євромайдану організували листування між „мешканцями“ наметового містечка. Пошта працювала щодня, поштарі забирали листи зі скриньок і розносили їх по наметах. Пізніше листи почали відправляти в межах Києва, України та навіть за кордон. Протягом

Учасники погашення картмаксимуму на кораблі „Гетьман Сагайдачний“ (зліва): очільник Одеської регіональної філії „Укрпошти“ Сергій Дрозд, командувач Військово-Морських Сил України віце-адмірал Ігор Воронченко та куратор Українського Музею в Чикаго Марія Климчак. (Фото: Офіційний сайт Одеси)

усього періоду випускали марки-наліпки. Особливу популярність мала серія „Світ Майдану“ із зображенням головних символів й атрибутів Революції Гідності. Автор — художниця Юлія Овчаренко.

24 серпня 2014 року на День Незалежності вийшла перша спільна марка „Пошти Майдану“ та „Козацької пошти“, автор якої А. Пилух з липня 2014 року почав активно допомагати і став одним із членів „Пошти Майдану“. Тематика „Козацької пошти“, – історичні події і люди, що їх вершили від козацької доби й до сучасності.

Contact us:

888-538-2833

PREMIER NINE*

4%

ALSO AVAILABLE:

SELECT SEVEN – 3.5%*

STARTER FIVE – 3.0%*

ANNUITIES

* First year rate. Second Year Rate – 3.0%.
All annuity rates are subject to change. Not available in all states

Ukrainian National Association, Inc.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
General Information: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

НОВІ ВИДАННЯ

Дослідження історії українського демократичного націоналізму

Генадій Шевченко

Олександр Панченко. „Український демократичний націоналізм в минулому, дії, персоналіях та історичній перспективі. Постаті і портрети. Нариси, статті, рефлексії, есе“. Київ. Видавництво ім. Олени Теліги. 2018.

Щойно у київському видавництві ім. Олени Теліги побачила світ книга д-ра Олександра Панченка „Український демократичний націоналізм в минулому, дії, персоналіях та історичній перспективі“. Він вже є автором кільканадцяти книг на подібну тематику, безпосередньо зустрічався або листувався з багатьма діячами, перебрав частину їхніх архівів та має у своєму розпорядженні ряд важливих документів з цієї проблематики.

Книга присвячена історії, становленню, теорії та практиці, а також керівникам та чоловим діячам українського демократичного націоналізму і є чи не першим подібним дослідженням, яке подає цю складну проблематику через призму діяльності, міркувань та писань видатних постатей національно-визвольного руху.

Представники цієї течії вітчизняного націоналізму вважали, що в центрі уваги національно-визвольних змагань поряд з ідеєю нації необхідно поставити також демократію, плюралізм та вільну українську людину з усіма її обов'язками, загальнолюдськими правами та свободами.

Книга містить нариси, відомості, життєпи-

си й світліни керівних діячів, чолових членів та прихильників Закордонного Представництва (Середовища) Української Головної Визвольної Ради, Генерального Секретаріату Закордонних Справ УГВР, Закордонних Частин ОУН (демократичне крило), Організації Українських Націоналістів за кордоном (ОУНз), їх керівних органів, делегатів та структур.

Автор О. Панченко докладно описує демократичні тенденції в середовищі українських націоналістів у світлі програмово-устrojових документів ОУН, дій та писань діячів, починаючи з доби полковника Євгена Коновальця до наших днів.

У праці О. Панченка багато ілюстрацій про діяльність окремих органів і членів УГВР в умовах більшовицького поневолення. Цікавою особою є сам О. Панченко, уродженець Полтавської області. Колишній офіцер на підводних човнах РСР у Заполяр'ї, він здобув юридичну освіту і став відомим українській громаді в Україні і діаспорі як дослідник історії України.

У вступі до книги та передньому слові до своєї нової книги подаються визначальні категорії, події та гасла цього руху, зокрема про Третій Надзвичайний Великий Збір ОУН, який відбувся у серпні 1943 року і наголосив на необхідності демократизації політичних та ідеологічних засад ОУН на українських землях.

В розділі нарисів О. Панченко пропонує читачеві свої спостереження про історію, перспективи й демократичні тенденції в середовищі українських націоналістів. Він пише також і

про УГВР як підпільний український парламент, а також про її президента Кирила Осьмака та головних командувачів УПА Романа Шухевича та Василя Кука.

При кінці нової книги подано ширші інформації про О. Панченка, інші його книги та доробки, громадську позицію та активну громадську діяльність.

Генадій Шевченко – заступник директора Інституту Українського вільного козацтва ім. Антона Кущинського, Лохвиця, Полтавська область.

Історик написав про вигадане комуністичне підпілля

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – 4 травня в художньому музеї відбулася презентація книги відомого історика-краєзнавця Івана Петренка „Обком утік. З історії організації „всенародної“ боротьби проти нацистів на Кіровоградщині в 1941-1943 роках“. Історик розвінчує байки про масштабні подвиги комуністичного підпілля та партизанських загонів у наших лісах під час Другої світової війни. Книга насичена фактами й документами, які досі не наважувалися оприлюднити, хоча, як зазначив під час презентації директор обласного архіву Олег Бабенко, більшість з них завжди були у відкритому доступі.

Колишній працівник КГБ, а нині краєзнавець Василь Даценко, виступаючи під час презентації, щиро зізнався, що в радянські часи завжди існували дві правди про ці події – за визначенням Олександра Довженка, солодка і гірка. Коли готували звіти про партизанський рух на Кіровоградщині, то наповнювали дві течки – про те, як було насправді і про те, як

треба було звітувати.

А як було насправді? У червні-липні 1941 року партійні органи та НКВД створили десятки під-

пільних організацій та партизанських загонів. На папері. Деякі загони реально існували, але недовго, тому що без тилового забезпечення,

зброї, підтримки населення вони не могли діяти. А населення після колективізації, Голодомору, репресій зустрічало німців, як визволителів. З їхнім приходом більшість партійних керівників втекли у далекий тил, а ті, хто залишився, поховались у віддалених селах.

Про жоден спротив фашистам на окупованих територіях навіть мови немає. Сотні людей втратили життя, бо намагалися у лісах знайти ті партизанські загони, про які рапортував нібито секретар нібито підпільного обкому Михайло Скирда (про загадку його „діяльності“ й зручного виживання під час окупації та безмірного піднесення в радянський час багато сказано в книзі) в Український штаб партизанського руху. Подібні „партизани“ шкодили не стільки окупантам, скільки мирним мешканцям. Один з них украв у німців овець, а коли дійшло до розправи, втік, а німці спалили Вдовичий хутір, загинули понад 500 людей.

Книга розвінчує ще одну брехню про минулу війну.

Під час презентації книги (зліва): автор Іван Петренко і директор обласного архіву Олег Бабенко. (Фото: Художній музей)

Музей видав книгу про героїв

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – Своєрідним бльокомпостом пам'яті назвала видання „Книга пам'яті військовослужбовців Збройних сил України, які загинули, захищаючи суверенітет, територіальну цілісність та недоторканність України“ голова громадської організації „Єдина родина Кропивниччини“, вдова героя війни Володимира Степанка Олена Степанок.

Книгу підготував і видав Національний військово-історичний музей

України з ініціативи Міністерства оборони. У другий том цієї книги увійшли біографії та світліни військовослужбовців з Автономної Республіки Крим, Івано-Франківської, Запорізької, Луганської, Львівської, Кіровоградської та Київської областей.

Заступник директора Національного військово-історичного музею Андрій Ілленко вручив примірники книги обласній науковій бібліотеці ім. Дмитра Чижевського 14 квітня у присутності членів родин загиблих, представників влади, громадськості.

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Відзначили 120-річчя народження Патріярха Мстислава

Валентина Шемчук

ПОЛТАВА. – 28 квітня відбулася велелюдна святкова академія „Великий син великого народу. До 120-ї річниці від дня народження Патріярха Мстислава“, організована Консисторією Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ), Департаментом культури і туризму обласної державної адміністрації та Міським православним сестрицтвом св. Княгині Ольги.

Виголосив слово про Патріярха Мстислава Митрополит Київський і всієї України УАПЦ Макарій. З допо-

віддою до учасників академії звернувся Архієпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Афанасій.

Читала власні поезії ведуча і сценарист свята Валентина Шемчук. Виступили хор Харківсько-Полтавської єпархії УАПЦ (регент Олександра Горай, керівник о. Олександр Горай), тріо бандуристок „Вишиванка“ обласної філармонії у складі Вікторії Бовтік, Тетяни Чугуєвця та Олени Шевченко (керівник Юлія Хниченко), дитяча хорово студія „Янголи з небес“ (керівник О. Горай) та інші.

Митрополит Макарій вручив нагороди за служіння у УАПЦ.

Організатори ювілейних урочистостей (зліва): о. Володимир Офіленко, Олександр Розум, о. Михайл Дзерин, о. Юрій Потікун, Митрополит Макарій, о. Євген Пономаренко, Валентина Вождяєнко, Валентина Шемчук, Владика Афанасій, о. Леонід Даниленко, о. Юрій Іванчик. (Фото: Раїса Прокоф'єва)

Ляльки творить Дар'я Жук

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 15 травня в обласному художньому музеї відбулось відкриття першої персональної виставки молоді черкаської художниці Дар'ї Жук, яка показала незвичайну колекцію авторських ляльок „Wonderland“ („Країна чудес“).

Д. Жук народилась в 1994 році в Черкасах, захопилася мистецтвом ще у шкільні роки. У дитячі та юнацькі роки навчалась в Арт-студії „Глорія“, згодом закінчила Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького, за фахом – магістер образотворчого мистецтва.

Зараз працює дизайнером в одній з рекламних фірм.

Ляльками вона почала захоплюватися ще з дитинства, постійно вигадувала їм костюми та щось шила. Вперше познайомилася з мистецтвом створення ляльки під час навчання в Арт-студії „Глорія“. Якийсь час цікавилася шарнірними ляльками, але серйозно ними захопилася в університеті під час дипломної роботи. Довго вивчала техніки різних майстрів, шукала щось нове, особливе, те що зможе вразити та запам'ятатися.

Зараз в її колекції 15 робіт, на виставці представлено 13. Кожна лялька – це клопітка робота, поєднання різноманітних технік: живопис, скульптура. На створення кожної ляльки витрачається декілька місяців. Кожна деталь має значення і формує цілісний образ. У костюмах ляльок прослідковуються певні елементи жіночих костюмів XIX ст.

До виставки авторка готувалась понад три роки. Основною тематикою для створення робіт стали казки та міти. Читаючи казкові історії, художниця створює образи, наповнені фантастичними та навіть містичними нотками. На виставці можна побачити героїв казок „Аліса в країні чудес“, „Білосніжка“, „Русалонька“, „Снігова королева“ та інших.

Дар'я Жук серед своїх ляльок. (Фото: Олександр Костирко)

Дівчина з скрипкою летить над містом

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 19 травня незвичайна скульптура „Висока нота“ з'явилась біля обласної філармонії. Ініціатором встановлення в Черкасах балянсуєчої скульптури був засновник та акціонер компанії „Сатурн-Холдинг“ Олександр Громико, який розповів: „У Іданську встановлено схожу повітряну скульптуру – рибалку з сіткою. Гості міста біля нього фотографуються й дивуються, як же він не падає. Я запропонував встановити в Черкасах подібну інсталяцію“.

Автор інсталяції – київський скульптор Олександр Лідаговський. Для нього в різний час позувало декілька моделей. Скульптура важить близько 150 кілограмів, виготовлена з бронзи. Відливали її у селі Вишневому на Київщині.

Відкриття інсталяції відбулося з нагоди Дня вуличної музики. Виступили музичні колективи та солісти – виконавці різних музичних жанрів.

Скульптура „Висока нота“ у Черкасах. (Фото: Олександр Костирко)

Українці зустрілися з кримськими татарами

Олександр Калько

ЧЕРКАСИ. – Обласна організація Спілка офіцерів України разом з Меджлісом кримськотатарського народу вже третій рік поспіль організовує заходи для формування національної свідомості молоді, поширення серед жителів Черкащини історичних знань щодо українсько-кримськотатарських відносин протягом минулих століть, трагічних сторінок кримськотатарського народу.

4 травня проведено круглий стіл в Черкаському національному університеті ім. Богдана Хмельницького з тематики „Крим і Україна“ і запис телепрограми на телерадіокомпанії „Рось“. Новиною стало призначення в університеті конкурсу творчих робіт серед студентів з історії кримських татар, їх взаєминам з українцями протягом минулих сторіч.

Відвідав Черкаси режисер фільмів „Хайтарма“, „Чужа молитва“, „Кіборги“ Ахтем Сеїтаблаєв, якого супроводжував в'язень Кремля, заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Ільмі Умеров, який лише в жовтні 2017 року був звіль-

нений з російського полону внаслідок особистої наполегливості президентів України і Туреччини – Петра Порошенка і Реджепа Ердогана.

На зустріч з А. Сеїтаблаєвим і перегляд його фільму „Чужа молитва“ до кінотеатру „Україна“ прийшли молодь, учасники антитерористичної операції і боїв за Донецьке летовище, пластуни черкаського куреня ім. Євгена Подолянчука, який загинув на цьому летовищі у вересні 2014 року, представники науки і культури міста. Зал кінотеатру на 658 місць була повною.

У вступній промові виступив від черкаської єврейської громади Давид Летичевський, який високо оцінив вчинок кримської татарки і талант режисера. Звучала пісня „1944“ переможниці „Євробачення 2016“ Джамали.

Представляючи А. Сеїтаблаєва, один з організаторів зустрічі Олександр Калько відзначив, що попри різну етнічну, релігійну, соціальну і вікову особливості всіх присутніх у залі, їх об'єднує приналежність до спільної Батьківщини – України і гість Черкас зміг талановито це підкреслити.

Учасники зустрічі (зліва): кримськотатарський громадський діяч Ерфан Кудусов, голова громадської організації „Нові Українки“ Оксана Калько, заступник голови Черкаської Спілки офіцерів України Олександр Калько, режисер Ахтем Сеїтаблаєв, пластун Микола Калько, історик, тележурналіст каналу ART Гульнара Абдулаєва, представник Черкаської філії „Украєроруху“ Костянтин Калько, заступник голови Меджлісу кримськотатарського народу Ільмі Умеров. (Фото: Зебеде Шерфетдінова)

Один-єдиний...

(Закінчення зі стор. 1)

офшори, а народ катастрофічно бідніє... Чи спроможний усвідомити наш президент, що не має морального права бути найбагатшою людиною в найбіднішій країні Європи?... В нас нема іншого способу змінити ситуацію, як вибори, президентські і парламентські, але до них готуються і олігархи, і Росія, в черговий раз хочуть обдурити наших людей. Тому кожен виборець мусить усвідомити, що має потужну зброю, кишенькову артилерію – бюлетень. Це граната, і все залежатиме від того, чи він кине її у ворога і принесе користь державі, чи кине собі під ноги, коли знову за гречку продасть свій голос...“.

Ось в інтерв'ю „Український правді“ міркує над українськими бідами один з найвідоміших колишніх дисидентів, багаторічний в'язень советських тюрем, психіатр Семен Глузман: „Проблема – в керівниках. Біля стерня весь час – негідники, злодюжки і великі грабівники. Вони не підпускають молодих голів до влади, хоч винні й ми самі, бо ми вибираємо... Я

теж голосував за Петра Олексійовича – не розумів, наскільки він є зіпсованою людиною. Він живе в якійсь іншій Україні. Він не бачить нас. Переважна більшість українських політиків – зіпсовані люди, вони не знають, що таке моральність. Але це не з галузі психіатрії, не шизофренія чи якісь інші хвороби. Ні вони здорові, просто вони – моральні потвори. Але й з нами не все гаразд, якщо ми їх вибираємо...“.

З погляду відомого опонента нинішній українській владі, доктора політології Валентина Бушанського: „Петро Порошенко не може виграти вибори в чесний спосіб. Ніколи. Економічна ситуація кризова, люди бідніють, соціальна сфера розсипається на очах. Хто може працювати – емігрує; хто здатний створювати бізнес – емігрує; хто має гроші для того, щоб жити з ренти, – емігрує. Залишаються пенсіонери, бюджетники, інваліди та чиновники. Як така країна може вижити?“.

Але чи конче треба бути генералом чи психіатром, чи політологом, аби констатувати, що в Україні знову панує скрута, і суспільство, через чотири роки після слав-

ної Революції Гідності, вкрай розчароване ним же обраною владою?

У цих закономірних рефлексіях чесних людей нема головної правди, не з'ясовано головної небезпеки: українська держава, успадкувавши советську політичну систему, залишається внутрішньо розколотою. Цим розколом керує і користується путінська Москва, поглиблює його постійними провокаціями, диверсіями, вбивствами, підбурює „п'яту колону“, переконуючи світ, що самостійно Україна нездатна створити надійне і продуктивне управління. І тільки, мовляв, зовнішня, тобто російська, сила спроможна зшити український двоподіл. Знаємо, як би вони зшивали – вернулися б янучари, азарови, табачники, посилили б україножерний вплив рабівничі, мураєви, львовчкіни і бойки, й українство ще лютіше винищувалося б.

Але чому воно не утверджується сьогодні, у своїй незалежній державі? Чому Україна є єдиною в цілому світі державою, в якій значна, якщо не переважна, частина політиків ненавидить цю свою ж державу і затято шкодить їй? А тому, що в принципі неможливо зши-

ти вогонь і воду, неможливо поєднати непоєднуване – глибокий, на генетичному рівні, український демократизм, українську свободулюбність, і такий же генетичний російський монархізм, російську рабську вдачу. Це психологічний і світоглядний розлам, він вічний. Тому в справді незалежній Україні неможливий політичний центризм, бо ніякий центризм не примирить проукраїнські і антиукраїнські позиції.

Саме в цьому полягає випробування для Президента П. Порошенка – доленосне і для нього, і для України. Не є найбільшою бідною, що він – олігарх, він був ним вже до президентства. Гальмує Україну політична система, котра дозволяє безборонно діяти в незалежній Україні ворогам цієї незалежності. Потрібна величезна, велетенська воля, щоб антиукраїнство в Україні назавжди відступило. П. Порошенко такої волі досі не виявив.

Власне, тому й потрібна якісно оновлена влада – демократична, воістину народна, справедлива і прихильна до усіх без винятку національних меншин, але безкомпромісно проукраїнська.

Церква св. Юра...

(Закінчення зі стор. 8)

чих вперше спробувати вареники, пампушки, борщ і випічку української кухні, подивитися й придбати українські національні строї. Фестиваль тишив око розмаїттям вишиванок, декотрим з котрих більше 100 років: борщівська, полтавська, буковинська та з інших регіонів різнилися між собою кольоритом орнаментів й обереговим значенням.

Долучитися до вікових традицій ваяння шерсти пропонувала організація Разом, провівши майстеркласу. „Я закохалася в цій техніці відколи побачила. Коли в шитті чи в'язанні можна побачити, як працює нитка – то в цій техніці вовна сама збігається, скріплюючи ворсинки між собою – і в цьому є якась містерія, що робить кожен виріб унікальним“, – розповіла майстриня Марта Загайкевич.

Серед інших цікавинок відвідувачі фестивалю мали змогу дослідити своє генеалогічне дерево від Центру Української історії та науки (Сомерсет, Нью-Джерсі), взяти участь в аквагримі – малюванні фарбами на обличчі від мисткині Оксани Ізбянської, потанцювати на забаві під запальну музику „Небокраю“, дізнатися більше про діяльність українських організацій на теренах Америки, або просто познайомитися й поспілкуватися з

цікавими людьми.

Фактор, котрий би також не хотілося залишити поза увагою – це самовіддана й наполеглива праця організаторів та волонтерів, що лишається поза лаштунками фестивалю.

„Фестивальний комітет розпочав організацію свята ще з листопада минулого року. Що мене передриснуло – це те, що я бачу, як люди згуртовуються. Особливий досвід полягає в розумінні, що це люди різні за фахом, місцем народження, віковими категоріями. Кожна людина приносить щось своє у фестиваль. І рівень фестивалю, на мою думку, з роками вдосконалюється. Припустімо, віднедавна наша сцена має покриття і її вже не будують кожного року, а привозять орендовану. Навіть такі технічні моменти значно полегшують проведення свята“, – прокоментував директор з комунікацій та зв'язків з громадськістю фестивального комітету Роман Верхняк.

За його словами, окрім комітету й зареєстрованих офіційно понад 50 добровольців, є ще багато помічників, котрі щороку жертвують свій час, допомагаючи фестивалю. Властиво ця ідея любові до України, її кухні, мистецтва і традицій є тим консолідуючим елементом, що змушує всіх відвідувачів полишити кожного року на пару травневих днів всі свої справи й бути співпричетним до творення історії „Маленької України“ в Нью-Йорку.

Як звільнити...

(Закінчення зі стор. 3)

ком: вони просять про неї близько трьох років. Але в гаранта на це покищо не знайшлося часу.

Третя проблема — закритість процесу звільнення. Українське Міністерство закордонних справ питання політв'язнів коментує дуже стисло: „Звільнення політв'язнів для України є пріоритетом, робота ведеться щодня, але вона не публічна. Зайвий розголос може завадити звільненню українських громадян“.

На тлі такої закритості частина родичів ув'язнених розчаровується. Хтось прямо каже, що не може більше чути про „непублічну роботу“. І натомість радий був би дізнатися конкретну інформацію, як саме плянують звільняти тих чи інших людей. Утім, складається враження, що чіткої та дієвої стратегії звільнення ані в Банковій, ані в правозахисників немає. Самі представники уряду не раз наголошували: ключ до звільнення політв'язнів – у Кремлі. Себто у Володимира Путіна.

Цю саму думку, здається, поділяють деякі родичі політв'язнів.

І вони раз у раз їздять за кордон. Розповідати про ситуацію з українськими громадянами в Росії та Криму. Про ситуацію в Україні загалом. Про порушення прав людини на анексованому півострові, про тортури, війну. І такі візити, здається, стали регулярними. Брюсель. Страсбург. Париж. Саме перед візитою В. Путіна до Еммануеля Макрона. Були заплановані зустрічі в Адміністрації президента, з французькими політиками, журналістами.

Правда в тому, що, здається, проти міжнародного тиску в Росії виробився імунітет. На всі ухвали та резолюції, які стосуються анексії Криму, порушення прав людини й переслідування українців із політичних мотивів, Москва не зважає. Врешті, чого ще чекати від країни, яка відкрито заявляє, що рішення Європейського суду з прав людини для неї необов'язкові? Правозахисники на це відповідають: „Треба зробити так, аби ціна за політв'язнів стала для Путіна надто високою“. На жаль, цієї ціни покищо не знає ніхто.

„Тиждень.ua“

Станіслав Козлюк – адвокат, правозахисник, Київ.

Дослідження...

(Закінчення зі стор. 4)

чено те, що обіцяли після Революції Гідності: верховенство права, покарання корупціонерів, чесні суди і чесні органи правопорядку“, – пояснив Михайло Жернаков, директор Фондації DEJURE.

Чотири з п'яти досягнень президента стосуються зовнішньої політики. Таку тезу висловила Марія Золкіна, аналітик Фонду „Демократичні ініціативи“. „Наприклад, питання підвищення обороноздатності. Воно, звичайно, є, нібито, частиною і внутрішньої політики, але в той же час відбиває успіхи української держави і, зокрема, президента у питаннях двосторонніх перемовин двосторонній на міжнародній арені. Те саме стосується і безвізу. Він сприймається

як успіх у зовнішній політиці, але у той же час є результатом змін, які стосуються змін внутрішньої політики“, – підкреслила М. Золкіна.

Серед здобутків, про які експерти не згадали, – декомунізація. Чинний президент може використати це досягнення у своїй передвиборчій кампанії, роблячи ставку та національно налаштований електорат.

„Переобратися на другий термін складно, але певні шанси у Порошенка є. І я думаю, що тут це буде значною мірою пов'язано з тим, хто буде альтернативою. У варіанті, коли буде вибір „або-або“ – тут Порошенко може зіграти“, – підсумував Олексій Гарань, науковий директор Фонду „Демократичні ініціативи“ ім. Ілька Кучеріва, професор політології Національного університету „Києво-Могилянська академія“.

Публіка зібралась в очікуванні виступу танцювального ансамблю „Сизокрили.“ (Фото: Андрій Стасів)

Вісті Фундації ім. Івана Багряного

Червень 2018 року, ч. 213

Михайло Воскобійник жив Україною

Олексій Коновал

Михайло Воскобійник – історик, журналіст, публіцист, професор, видатний громадсько-політичний діяч народився 21 листопада 1918 року в Миргороді на Полтавщині, в родині Марини і Григорія Воскобійників. Його родина пережила розкуркулення, колективізацію, арешти, суди та страхіття Голодомору, влаштованого Москвою 1933 року. У кінці 1930-их років був арештований їх батько. Щойно за незалежності України довідалися, що він не загинув на засланні, а був розстріляний в 1937 році.

М. Воскобійник, перемагаючи різні труднощі й перешкоди, закінчив 1941 року Харківський університет. За німецької окупації України редагував газету „Миргородські вісті“. Щоб не опинитися на каторзі, уся родина, мати Марина та два його брати Іван та Олексій, помандрували на Захід з тисячами колись гнаними, переслідуваними, репресованими, стріляними й недостріляними, тими, що пережили голод 1933 року людьми з східних та центральних земель України.

Після Другої світової війни опинилися вони в Німеччині, в таборі для переміщених осіб в Новому Ульмі. В Німеччині він почав вивчати в 1947-1948 роках політичні науки в Гайдельберзькому університеті, познайомився з українським письменником і поетом Іваном Багряним, який мешкав в тому ж таборі і був ініціатором створення Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП). Ця партія, членом якої М. Воскобійник був з самих початків, стала в обороні всіх „східняків“, яким загрожувала примусове вивезення до СРСР. Діяльність УРДП зосереджувалася після війни в американській зоні, а пізніше поширилася на англійську та французьку зони.

Наприкінці 1945 року в Новому Ульмі почала виходити газета середовища УРДП „Українські Вісті“. В 1949-1950 роках М. Воскобійник був головним її редактором. В 1955-1959 роках при газеті „Українські Вісті“ виходив спеціальний бюлетень – орган комісії Центрального комітету УРДП „Ми ще повернемося“, який редагував М. Воскобійник, як відповідь на берлінський „Комітет за возвращення на родину“, який закликав українців повертатися в „щасливу, радянську квітучу Україну“.

З 1948 року почав появлятися журнал політичної проблематики, орган УРДП, „Наші позиції“, який деякі роки він редагував та містив свої статті. В одній з них „Територіальні підстави української державності“ він порушував питання, чому Україна програла визвольні змагання в 1917-1920 роках, пояснюючи, що Україна не володіла в ті часи побережжям Чорного моря і південні міста України Одеса, Херсон, Миколаїв та Таганрог, що мусили бути тилом у боротьбі з Москвою, стали разом з Кримом, Кубанню і Доном тереном концентрації ворожої української справі російській білогвардійщині, військам генерала Антона Денікіна.

В 1953 році в Німеччині було засновано організацію поневолених народів СРСР з назвою Ліга визволення народів, популярно називаю Ларизським бльоком. М. Воскобійник, як член президії Української Національної Ради, екзильного уряду України, та член Секретаріату ЦК УРДП часто їздив в різні держави на наради та мав доповіді в Парижі, Лондоні, Нью-Йорку

та інших містах на теми ситуації в СРСР та діяльності поневолених комуністичною владою націй. Деякий час в Європі, в 1955-1957 роках, він працював як автор радіотекстів і диктор на радіо „Визволення“, яке пізніше було переіменовано на Радіо Свобода.

В 1957 році М. Воскобійник з родиною переїхав до США, де продовжував вивчення англійської мови та здобув ступінь магістра з прикладних наук в Сиракузьському університеті, а докторат з філософії в Пенсильванському університеті. Після закінчення навчання спершу викладав в Сиракузьському університеті, а пізніше, аж до виходу на пенсію, в Центральному Конектикатському університеті історію Східної Європи й був спеціалістом з української, радянської, російської та східно-європейської історії.

В США члени УРДП створили Об'єднання Українців Революційно-Демократичних Переконань (ОУРДП) на початку 1950-их років. Членство УРДП з Європи назвало свою організацію не партією, щоб діяти в США в межах законів та конституції США. Ця організація доклала багато старань, щоб в США знали про поневолення України, дбала про організацію молоді, школи українознавства та видання багатьох важливих книг. Цю організацію очолював з 1957 року й М. Воскобійник кілька років.

М. Воскобійник був членом багатьох американських та українських наукових установ та організацій – Української Вільної Академії Наук, Наукового Товариства ім. Шевченка та багатьох інших.

В Державному Центрі УНР виконував він різні функції, був останнім головою УНРади, й разом з іншими членами Державного Центру УНР передав свої повноваження екзильного уряду урядові України у 1992 році Президентові України Леонідові Кравчукові в Маріїнському палаці в Києві. Він безперервно був у керівництві партії УРДП, яка після проголошення незалежності України замінила свою назву на Українську Демократично-Республіканську Партію (УДРП), й виконував в ній різні важливі обов'язки, а з 1975 року до 1995 року був головою УДРП. В 1995 році на 11-му з'їзді УДРП делегати вирішили не переносити своєї діяльності в Україну, але ще продовжували свою діяльність кілька років. З кінцем травня 2000 року УДРП припинила дальше існування, але щоб і далі боротися за українську Україну в більш доступний тепер час й допомагати їй це з рамени Фундації ім. І. Багряного, яка є не політичною, не прибутковою, добродійною установою.

М. Воскобійник був одним з організаторів й творцем Фундації ім. І. Багряного, створеної на з'їзді УРДП в 1975 році. Він є автором восьмисторінкового звернення від ЦК УРДП та нової вибраної управи Фундації до членів УРДП, до безпартійних симпатиків, що давали неоцінену допомогу газеті „Українські вісті“ та іншій діяльності УРДП.

В своїх численних доповідях на з'їздах, конференціях, в інтерв'ю та дописах, що були надруковані в газетах „Українські Вісті“ та „Український Прометей“ та в журналах „Наші Позиції“, „Нові Дні“ та інших виданнях відстоював державницькі позиції у важливих політичних та релігійних питаннях з почуттям відповідальності й на добро українського народу. Він уважав що Українська Православна Церква (УПЦ)

в діаспорі зробила велику помилку. Коли Україна була частиною Радянського Союзу Константинопіль не хотів узяти УПЦ діаспори під свій омофор. Коли ж Україна проголосила незалежність, чи не на прохання Москви, Константинопіль радо взяв під свій омофор церкву в діаспорі, щоб поділити православних українців, щоб посіяти між ними ворожнечу і щоб вона не пішла під Київський Патріархат? А в Україні створено УПЦ Московського Патріархату ніби як церкву канонічну. Він уважав, що всі православні українці мають належати до УПЦ Київського Патріархату.

Помер д-р М. Воскобійник 15 вересня 2001 року після довгої й тяжкої хвороби на Флориді в США, залишивши в смутку дружину Галину та доньок Марину та Наталку з чоловіком та дітьми та брата Олексія з родиною.

З похороном його, перевезенням на місце спочинку, родина мала клопіт. 11 вересня терористи захопили в повітрі чотири літаки з мирними пасажирами й спрямували їх на найвищі будинки Нью-Йорку, на Пентагон, а четвертий літак упав коло лісу. Комунікація, коли помер М. Воскобійник, була паралізована.

Велика родина Воскобійників давно закупила місце для поховання на Українському православному цвинтарі в Савт-Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі. Вони пожертвували тисячі доларів на різні добродійні українські цілі та установи, також дали багато тисяч доларів на побудову церкви та цвинтаря в Савт-Бавнд-Бруку. В ті трагічні дні для Америки й родини Воскобійників треба було перевезти покійника з Флориди для поховання літаком в Бавнд Брук.

На щастя, знайшлася авіаційна компанія, що змогла 19 вересня це зробити. Було заплановано, що в Савт-Бавнд-Бруку, в церкві буде відправлена похоронна служба і в ній зможуть взяти участь ті, що не мали змоги прибути на Флориду й попрощатися з Покійним.

Але несподівано дружині М. Воскобійника потелефонували з Консисторії УПЦ Константинопольського Патріархату, що їм не дозволять заносити труну в церкву, бо Покійний та його брат Олексій підтримують УПЦ Київського Патріархату. Багато осіб, друзів покійного, телефонували до верхників церкви та членів митрополітарної ради. До останньої хвилини не знали, чи такі дозволить Владика Антоній поховати Покійного, як християнина з службою в церкві. Численна громада чекала на труну Покійника з леговища біля місця поховання. Провід церкви таки дозволив внести труну в церкву. Похоронну службу відправив о. Юрій Сівко. З Філадельфії на похорон приїхали давній друг Воскобійників Петро Гурський та багато співаків. Замість квітів на могилу покійного родина просила жертвувати на заснований родиною стипендійний фонд ім. проф. М. Воскобійника в Гарвардському університеті на українські студії.

Щоб людність та молоде покоління України більше знало за Голодомор 1932-1933 років, Фундація ім. І. Багряного видала книгу (10 тис. примірників) Семена Старіва „Страта голодом“. Це переклад його праці „Execution by Hunger“, що була видана 1985 року американським видавництвом під псевдом Мирон Долот, щоб не накликало біди своїм рідним в Україні. В книзі подано, що вона видана коштом Фундації в пам'ять д-р М. Воскобійника, про якого подані в книзі короткі біографічні дані та фотографії.

Фундація щиро дякує за підтримку!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі особи: 2,000 дол. – о. **Олексій Лімонченко** для потерпілих на Донбасі в пам'ять Анни й Валентина Гайдамаків, уродженців Донбасу, 700 дол. – **Іван Буртик** на видання книги в місті Дніпро під назвою „Про злочини „братнього народу“, 200 дол. – **Маруся Гнип** (з них 100 дол. для журналу „Борис-

тен“ та по 50 дол. для вояків, що ставлять опір російським терористам на сході України та німечним дітям), 50 дол. – **Степан Олійник** для потреб Фундації.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати видавництвом, газетам та журналам України, пораненим воякам, їхнім родинам та сиротам.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967

Сторінку редагує Олексій Коновал

Простіший Спосіб Платити

ВЖИВАЙ ТЕЛЕФОН, А НЕ ГАМАНЕЦЬ. ЦЕ ПРОСТО, НАДІЙНО І БЕЗПЕЧНО!

Відтепер можете вживати свої кредитні або дебетні картки VISA від SUMA для здійснення покупок через Apple Pay, Android Pay або Samsung Pay. Використовуйте усі переваги своїх кредитних або дебетних карток VISA від СУМА при зручних оплатах через додаток на телефоні.

Все що потрібно зробити – завантажити додаток і внести інформацію про свою картку від СУМА.

Наші зручно розташовані філії до Ваших послуг

Main Office

125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
Phone: 914-220-4900, Option 0
Fax: 914-220-4090

Yonkers Branch

Ukrainian Youth Center
301 Palisade Ave.
Yonkers, NY 10703
Phone: 914-220-4900, Option 7
Fax: 914-965-1936

Spring Valley Branch

Ukrainian Hall
16 Twin Ave.
Spring Valley, NY 10977
Phone: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

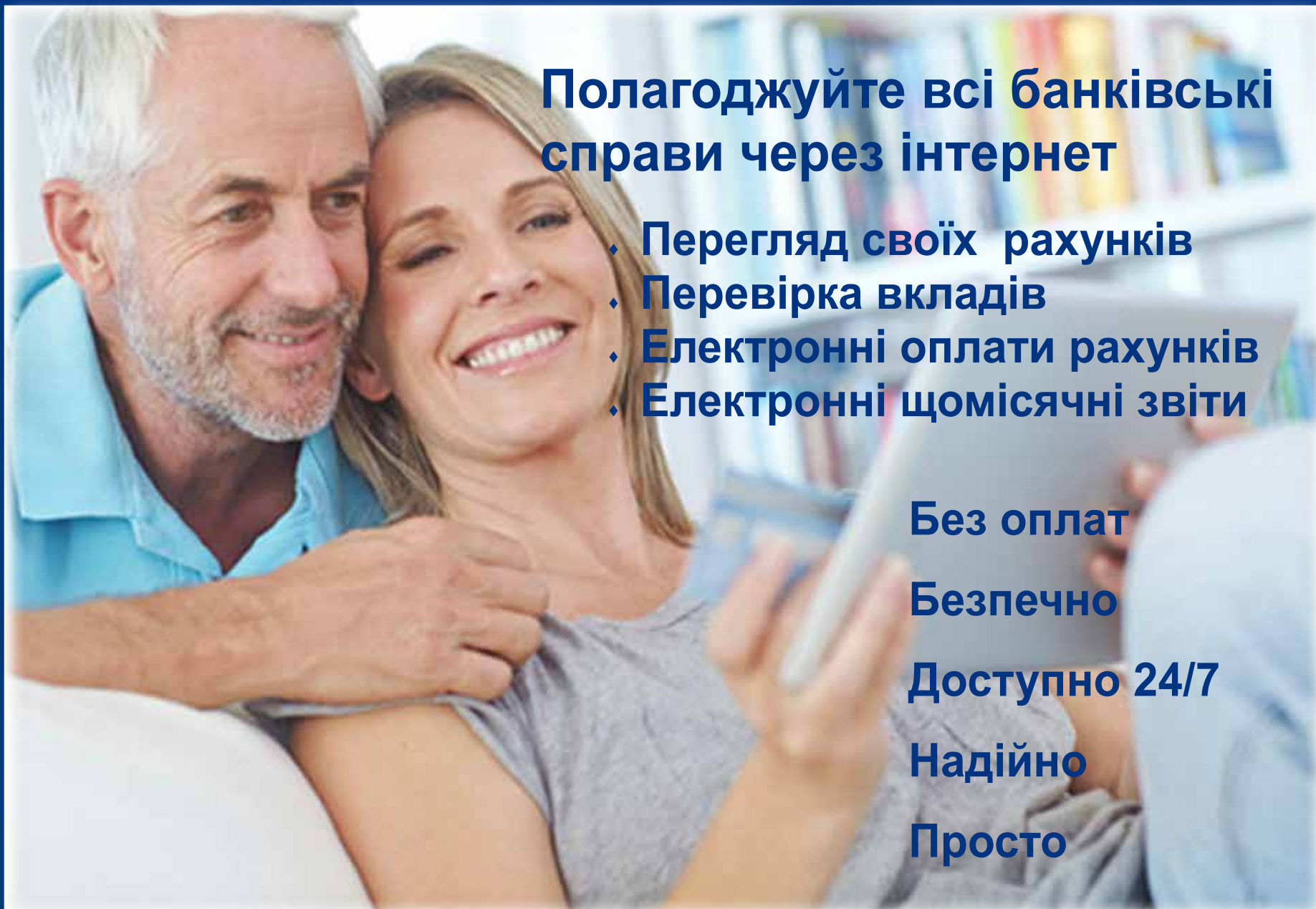
Stamford Branch

Ukrainian Research Center
39 Clovelly Rd.
Stamford, CT 06902
Phone: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

New Haven Branch

Ukrainian Heritage Center
555 George St.
New Haven, CT 06511
Phone: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

1-888-644-SUMA (7862) | Visit us online at www.sumafcu.org

Полагоджуйте всі банківські справи через інтернет

- Перегляд своїх рахунків
- Перевірка вкладів
- Електронні оплати рахунків
- Електронні щомісячні звіти

Без оплат

Безпечно

Доступно 24/7

Надійно

Просто

www.selfreliance.ny.org

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

Федеральна Кредитова Кооператива

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне б'юро: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Вигідно розташовані філії:

Kerhonkson:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845.626.2938
Fax: 845.626.8636

Uniondale:

St. Vladimir Parish Center
226 Uniondale Avenue
Uniondale, NY 11553
Tel: 516.565.2393
Fax: 516.565.2097

Astoria:

32 01 31st Avenue
Astoria, NY 11106
Tel: 718.626.0506
Fax: 718.626.0458

Lindenhurst:

Holy Family Ukrainian
Catholic Church
225 North 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631.867.5990
Fax: 631.867.5989

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave.
Springfield, NJ 07081
Tel.: 973-376-1347

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OKSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки,
тканина до вишивання, рушники,
коралі, пояси, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

Друкарня

COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

**Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

Праця

Потрібна жінка до опіки 1-річного
хлопчика в Randolph, NJ. Праця
5-6 днів на тиждень, з проживан-
ням або без.

Тел.: 973-986-3597, Оля

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate
for personal and business use,
representation of small and mid-size
businesses, securities arbitration,
divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

140 Second Avenue
New York, NY 10003

212-477-3002

zbmasyj@verizon.net

*If 212-477-3002 landline not
working, please call 201-247-2413*

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ

645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ

565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA

1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літoviще.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

Сума	Оплата	Сума	Оплата	Сума	Оплата
\$100 - \$7	\$400 - \$12	\$800 - \$17			
\$150 - \$10	\$500 - \$12	\$900 - \$20			
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20			
\$300 - \$12	\$700 - \$17				

Сума вище \$1000 - Оплата 2%

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
оля - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саямі - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

Вшанували „Небесну сотню“

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Біля меморіальної дошки героя „Небесної сотні“ Устима Голоднюка, що на фасаді будівлі Агротехнічного інституту, 20 лютого, у День пам'яті „Небесної сотні“, зібралися учасники Євромайдану, представники влади, громадськості, установ та організацій, навчальних закладів. Священники бережанських церков відслужили Панахиду. Присутні поклали квіти й ляппадки до пам'ятної дошки.

В актовому залі Бережанської школи мистецтв відбувся вечір пам'яті „Горить свіча і пам'яті сльоз“, на який прийшли представники юнацького куреня Бережанської станиці Національної скавтської організації України „Пласт“.

Творчий звіт аматорів Божиківського й Квітковецького сільських

клубів та Волощинського сільсько-го будинку культури „І сотня непокорених героїв відходила у чисті небеса“ відбувся в селі Божиківі. Біля пам'ятника „Небесній сотні“ в центрі села оо. Василь Гуль та Іван Соколовський відслужили Панахиду. Спогадами про події своїх друзів і побратимів, які загинули в трагічні дні Революції Гідності, поділилися учасники подій на Майдані у Києві Михайло Тронка і Надія Щур.

У „Небесній сотні“ є шестеро жителів Тернопільщини – Олександр Капінос, У. Голоднюк, Назарій Войтович, Василь Мойсей, Ігор Костенко й Тарас Слободян. Під мелодію пісні „Пливе кача“ присутні вшанували хвилиною мовчання полеглих героїв визвольних змагань та війни на сході, висловивши сподівання на перемогу, розквіт і престиж України у світі.

Спогадами про друзів і побратимів, які загинули в трагічні дні Революції Гідності, ділиться учасник подій на Майдані у Києві Михайло Тронка (в центрі). (Фото: Тетяна Будар)

987 населених...

(Закінчення зі стор. 1)

ції, а особливо закону про відкриття архівів КГБ, стало головним досягненням останніх років у сфері реформи політики національної пам'яті. Наступним кроком має стати ініціювання суспільної дискусії на національному рівні, щоб суспільство мало спільне бачення минулого. „Я переконаний, що зараз найважливіше завдання держави – це створити умови для таких дискусій, дати певний інструментарій щоб люди могли займатись дослідженнями, щоб могли брати участь у дискусіях навколо минулого і творити спільні уявлення суспільства про минуле“, – зазначив В. В'ятрович.

„У контексті спільного бачення минулого, коли ми говоримо про те, що ще має бути зроблено – це вже стільки і не лише завдан-

ня державних інституцій, а скоріше громадських і академічних“, – додав Андрій Когут, директор галузевого архіву Служби Безпеки України, менеджер групи „Політика національної пам'яті“ Реанімаційного пакету реформ.

Важливим елементом успішної реформи національної пам'яті має стати робота щодо ознайомлення суспільства із важливими посталями та подіями з історії України. „Це завдання преси, популяризаторів, тих, хто безпосередньо працюють з інформаційним полем країни. Заходи з декомунізації обов'язково мають бути підкріплені заходами з популяризації – це не так складно, не так дорого і не так важко. Але для самого початку потрібно налаштувати свій компас на те, що це не просто деструкція неправильних наративів, а відновлення правильного наративу, тому що це правда, а не тому що це нам більше подобається“, – наголосив журналіст Юрій Макаров.

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи“ спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневи́ка пожертвами на пресовий фонд!

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

Чому Німеччина...

(Закінчення зі стор. 2)

Росії, то тут вимагається повний консенсус. Якщо хоч одна країна ЄС проти продовження санкцій, їх готові скасувати. А у такому стратегічно важливому геополітичному проєкті єдності не потрібно? Думку багатьох членів ЄС можна грубо ігнорувати?!

Також йде на конфлікт з Америкою, яка недвозначно попередила німців, що застосує санкції до усіх учасників проєкту. Тобто Німеччина готова заради газопроводу зіпсувати стосунки зі Сполученими Штатами, які свого часу, після Другої світової війни, завдяки Плянкові Маршалла відродили німців з попелу.

На жаль, Україну віддають на поталу Росії не вперше. Маємо бути готові до того, що колись такі залишимося сам-на-сам з агресором. „Північний потік-2“ не лише позбавляє Україну 2-3 млрд. дол.

від транзиту, а нашу газотранспортну систему перетворює на металобрухт, а й розв'язує руки Кремлеві для повномасштабної агресії. Навіть якщо В. Путін не наважиться на відкриття війни, буде цим постійно шантажувати Київ, тримаючи нашу країну у постійному напруженні.

Европейцям, звісно, за Україну не болить. Але вони чомусь вперто не хочуть розуміти, що ця біда може прийти і до них. В. Путін, звісно, воювати з Європою не буде, але займатися гібридними війнами не припинить. Спочатку одурманить газом, потім підсадить на газову голку, а ослаблену і розрізнену Європу зробить залежною і керованою. Він же мріє про двополярний світ. А у цьому світі місця сильній Європі немає.

„Високий замок“

Наталія Балюк – головний редактор „Високого замку“, Львів.

З глибоким смутком повідомляємо друзів і громаду, що з волі Всевишнього, 2 червня 2018 року в Манчестері, Н. Дж. відійшов у вічність

св. п. МИКОЛА ГОЛІНАТИЙ

Микола народився у Львові 4 вересня 1931 року. Він переїхав з родиною до Відня в 1944 році а відтак до Америки в 1952 році.

Микола був ветераном Американської Армії, де служив перекладачем у Німеччині під час Корейського конфлікту.

В 1964 році одружився з Маріон Гарджоло.

Він закінчив студії у Сітон Гол Університеті, де здобув ступінь MBA. Працював у фінансовій ділянці в компанії RCA/MCI.

Микола був членом Лицарів Колумба.

З любов'ю працюють:

дружина Маріон
сини: Франко з дружиною Шері, Стефан і Александер
сестри: Таїса Богданська і Маріка Голіната
внуки: Матей, Елександр, Коль, Габрієла і Микейла
родини Дзеровичів і Гарджоло

Парастас відбудеться в п'ятницю, 8 червня, о год. 7-й вечора Anderson & Campbell, 3010 Ridgeway Road, Manchester, NJ 08759 www.andersoncampbellmanchester.com

Похорон відбудеться в суботу, 9 червня 2018 року, о год. 10:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Стефана, 1344 White Oak Bottom, Toms River, NJ 08755, а відтак на цвинтарі St. Mary of the Lakes 1 Honey Locust Drive, Lakewood, NJ 08701

Нехай спокійно спочиває в Бозі...

Вічна Йому пам'ять!

ПЕТРО ЯРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в **BRONX, BROOKLYN, NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами на цвинтарі в С. Бавнд Бруку і перенесенням тлінних останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

Ділимося сумною вісткою, що 3 червня 2018 року відійшла у вічність наша найдорожча Мама і Теща

св. п. Ірена Гнатів

з дому Яворська

народжена 11 березня 1925 року в місті Городок, Україна.

Залишилися у глибокому смутку:

донька - д-р Ляриса Запутович з чоловіком д-ром Олегом
сваха - Віра Запутович
та ближча і дальша родина

Вічна їй пам'ять!

Панахида була відправлена 7 червня 2018 року в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

Похоронні відправи відбулися 8 червня 2018 року в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі Гейт оф Гевен в Іст Гановері, Н. Дж.

У смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що 14 травня 2018 року в Durham, North Carolina, після короткої недуги відійшла у вічність наша дорога Сестра

св. п.

Клавдія „Лада“ Сочинська

Родина та знайомі зможуть вшанувати її пам'ять в неділю, 24 червня 2018 року, о год. 12-й дня в Українському Інституті Америки, 2 East 79th Street, New York City.

Лада мала довгу кар'єру в ділянці охорони здоров'я та в фармацевтичній промисловості. Була кваліфікованим ремісником, хористом, знавцем птахів і відданим фотографом. Вона була президентом Молодих Професіоналів в Українському Інституті від 1983 до 1988 року, та була частим учасником в клубі Suzie-Q.

У смутку залишилися:

брат - Ярکو з дітьми Анною і Михайлом
сестра - Ілона з чоловіком Петром Шиприкевичом

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 9 травня 2018 р., на 93-му році життя відійшла у вічність найдорожча Мама

св. п. Іванна Бартошик

Народилася 25 червня 1925 року в селі Зозулі, Золочівського району, Львівської області. Одружилася з Євгеном Бартошиком в 1943 році. Залишила свою улюблену Україну в 1944 році, переїхала Австрію і зупинилася в Міттенвальді, Німеччина, де здобула досвід кравчині. В 1949 році, приїхала до Америки, м. Амстердам, Н.Й. Після народження сина Ореста, родина переїхала до Ньюарку, Н. Дж. В 1960 році, після несподіваної смерті чоловіка, присвятила життя синові. Також допомагала близьким сусідам після втрати їх матері. В 1991 році перенеслася біля Вашингтону, де належала до Марійської Дружини. Вісім разів відвідувала Україну. Займалася садівництвом, кравецтвом, вишивкою, мистецтвом та куховарством.

У глибокому смутку залишилися:

син д-р Орест Бартошик
зять інж. Маріян Бартошик
та родина в Америці, Україні і Австрії

Похоронні відправи відбулися 15 травня в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія в С. Баунд Брук, Н. Дж. біля свого чоловіка Євгена.

Вічна Іванці Пам'ять!

UNF Fundraiser Soyuzivka Heritage Center

The Largest Ukrainian Festival
in the United States, organized by
the Ukrainian National Foundation,
under the patronage of the
Embassy of Ukraine.

JULY

13, 14 & 15

FRIDAY NIGHT

FUNDRAISER

LVIV RETRO GALA

Proceeds to
benefit Soyuzivka

Ukrainian Village, Dancing,
Music & Song, Art/Crafts,
Delicious Ethnic Foods,
Concerts in Veselka Hall,
Beer Garden and Zabavas!

Shuttle bus to Hudson Valley
available from parking areas

Must be patron of Hudson Valley Resort
1-888-9-HUDSON

Admission \$30

VIP Parking \$20

Soyuzivka Heritage Center

216 Foordmore Rd.
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641
soyuzivka.events@gmail.com
www.soyuzivka.com

Vendor info:

941-966-5241 | 845-626-5641
heritageuki@gmail.com

2018 Ukrainian Cultural Festival

at Soyuzivka

Kerhonkson, New York

Special Guest

Oleksandr Ponomariov

Orest Luty

Iryna Fedyshyn

MC Petro Maha

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Workshop

Dumka Choir